

Fati ynë nuk është shkruar për ne, por është shkruar prej nesh!

OBAMA

E shtunë
15 tetor 2016

Viti XVI
nr 158/2

Çmimi
30 L / 1 euro

E pavarur,
periodike

www.shqiperia-etnike.com
shqiperia_etnike@yahoo.com

English, page 14-15

Drejtor
Sokol Pepushaj

PSE EUROPA HESHT PROBLEMIN E ÇAMËVE?!
Ilir Berisha
faqe 3

KUR LUFTA BRENDA LLOJIT QUHET DISIDENCË
Ardian Bdreca
faqe 10

KLEMENTIANA, FORTE-SA APO KËSHHTJELLA...
Ndue Bacaj
faqe 13

Apolineri një shkrim për princërit e rremë shqiptarë

Nga Moikom Zeqo

Në revistën "Albania" të Faik Konicës kisha lexuar dhe skeduar para shumë vitesh një shënim për një artikull të poetit të madh francez Gijom Apolinerit me një subjekt bizarr, që lidhej me Shqipërinë.

Teksti i plotë i artikullit të Apolinerit, titulluar në frengjisht "Deu faux principes d'Albanie" ("Dy princëra të rremë të Shqipërisë") botuar së pari në revistën "Leuropeen", e përmendur nga Konica në "Albania", viti IV, III, 1900, më ra në duar i kseroksuar i tëri dhe duke e lexuar mund të përvijoj për lexuesin shënimin prezantues / faqe 16

Arrestohen dy vëllezërit në kërkim, Spasi kishin qëlluar me plumba mbi furgonin në Velipojë

Me finalizimin e operacionit Exit, policia e Shkodrës ka arritur të zbardhë dhe ngjarjen e 26 shtatorit në Velipojë, ku u qëllua me armë zjarri ndaj një furgon. Në lidhje me këtë ngjarje, policia arrestoi dy vëllezërit Edmond e Kristian Vushmaqi, 27 dhe 24 vjeç. Sipas uniformave blu, dy vëllezërit janë autorët e ngjarjes në fshatin ... / faqe 3

Sa e don Europa SALI BERISHEN?

Do te duhet pake kohe te qendrosh diku ne zyrat e selive te Strasburgut per te mesuar se sa e done Europa Sali Berishen.

Pata fatin e mire te takoja personalitete te ndrysheme ne politiken Europiane te Strasburgut, lexova gazeta ku shkruanin per SHQIPERINE, degjova me veshet e mije te verteten. Europa na do me gjithë zemer, po nuke duan Sali Berishen. Pse nuke e duan? Sali Berisha njihet ne te gjitha kancelarit Europiane si një politikan i papergjegjeshem perpara popullit te vete dhe perpara politikave nderkombetare. Shqipëria dhe Shqiptaret shume, po edhe vete partia Demokratike, paten fatin fatal te kene nje udheheqes komuniste si Sali Berisha... / faqe nga Gjin Musa

Marsi dhe shqiptaret

nga Sabir Krasniqi

Sipas shumë studiuesve eminentë të huaj e shqiptarë, siç janë: Meyr, Çabej etj, gjuha shqipe, më shumë se çdo gjuhë tjetër ballkanike, ruan emërtesat e lashta, të huazuara nga latinishtja, për ditët e javës e që kryesisht lidhen me emra planetësh që janë emërtuar sipas perëndive, siç janë: Marsi, Mërkuri, Saturni, Dielli dhe Hëna. Gjatë hulumtimeve që janë bërë për emrat e ditëve të javës në gjuhën shqipe, është ardhur deri te presupozimi se në shqipen e lashtë java ka filluar me të martën (Çabej), pra, Marsin - perëndinë e luftës, që lë të nënkuptohet se Marsi mund të ketë qenë edhe perëndi e shqiptarëve. Kjo ka shumë të ngjarë të jetë kështu, pasi që edhe në kalendarin e vjetër romak viti fillonte me 1 mars.

**Tiranë:
Shpërthim i fuqishëm tritoli në katin e dytë të një pallati**

Shpërthimi i një sasie tritoli rreth ores 04 të mëngjesit të ditës së djeshme, ka vënë në panik banorët e komunës së Dajtit në Tiranë. Sipas burimeve të besueshme bëhet e ditur se lënda e eksplozivit është hedhur qëllimisht nga disa persona, duke synuar vrasjen e shtetasit Vladimir Kastriot Arapaj. Sasia prej 200 gramësh eksploziv ka shpërthyer fuqishëm para derës së personit në fjalë, në katin e dytë, hyrja 1, Nr.4 të komunës Dajt. Dëshmitarët okularë janë shprehur se shpërthimi ka qënë i fuqishëm dhe janë zgjuar qindra familje nga gjumi, të terrorizuar, por fatmirësisht nuk janë dëmtuar njerëz, por ka pasur vetem dëme materiale. Shpërthimi i djeshëm, pason shpërthimet e herëpashershme që janë regjistruar në Tiranë, ku shumë here ka patur viktime. Kujtojmë këtu tritolin që iu vëndos kohë më parë ... faqe 2

Sa e done Europa SALI BERISHEN?

Do te duhet pake kohe te qendrosh diku ne zyrat e selive te Strasburgut per te mesuar se sa e done Europa Sali Berishen.

Pata fatin e mire te takoja personalitete te ndrysheme ne politiken Europiane te Strasburgut, lexova gazeta ku shkruanin per SHQIPERINE, degjova me veshet e mije te verteten. Europa na do me gjithë zemer, po nuke duan Sali Berishen. Pse nuke e duan? Sali Berisha njihet ne te gjitha kancelarit Europiane si nji politikan i papergjegjeshem perpara popullit te vete dhe perpara politikave nderkombetare.

Shqiperia dhe Shqiptaret shume, po edhe vete partia Demokratike, paten fatin fatal te kene nje udheheqes komuniste si Sali Berisha. Shqiperin e ka penalizare dhe vazhdone ta penalizojte politika e njeshit ,e “liderit gjoja historik,” e njeriut qe luajti dhe vazhdone te luaje me fatet e vendit te vet. Sali Berisha ne te gjithë historine e tije politike vetem nje here ka marre voten e popullit, ate te vitit 1992, heret e tjera vota eshte vjedhure apo marre me force. Berisha mendon se ua hedhe nderkombetareve ,me fjalimet e tije gjysmafjaleshe here ne frangjisht e here Italisht, Cdo here ka gabuar, ka rrejte veteven, ka damtuar populline vete.

Politika 20 vjecaree Berishes ke qene konfliktuale si me politikanet vendase po ashtu edhe me nderkombetaret. Ne keto 20 vjet Sali Berisha ka dhene shembullin me te keq, si nje politikan qe nuk di te marre pergjegjesite ligjore dhe morale, kurre nuk e ka ditur ose dashur te kete bashkepunim me partite politike. Sulmet dhe sharjet nga me te turpeshemet si ne parlamet dhe jashte tije kane qene deviza e Berishes per tu integrare ne Europe.

Partia demokratike, drejtuesit e saje, deputetet rane pre e presionit psikologjik te Berishes, likujdimet nga radhet e partise demokratike na kujtonin vitet e komunizmit, po nuke kishim pse te habiteshim, kur ne krye qendrone me force nje Stalinist i regjur ne bankat e komunizmit, i rritur ne preherin e Hoxhes, Ky eshte S.Berisha qe nuke e ndane asgea nga ish diktatorët Enver e Stalin. Shqiperia ne keto 21 vjete “demokraci” ka perjetuare ngjarje nga me tragjiket. Vitet 96-97 jane vitet e nje gjakderdhjeje te pashoqe, gati gati nje lufte civile. Keto ngjarje dirigjoheshin nga

ish presidenti i asaj kohe S.BERISHA, i cili dha urdher qe te bombardohej jugu. Pilotet e dezertuan, gjakderdhja dhe vrasjet nuke kane te ndalur qe nga ajo kohe e deri me sot. Berisha dha urdher te hapeshin depot, ra ushtria dhe policia, ra shteti, cdo gje u shkater-rue, vetem nje i shpetoje cdo denimi. Ky eshte S.Berisha.

Partia Socialiste vjen ne pushtet, greva e demonstrata, djegiee e shkaterrime, ky eshte misioni i Berishes qe te marre pushtetin me dhune. Jane nderkombetaret qe e paralizojne terrorin e Berishes.

Vritet lideri i demokracise Azem Hajdari,dihet cfare ndodhi ditën e varrimit, nuke do komente!

Prokuroria fillon hetimet per zbardhjen e vrasjes se shekullit. Disa here thirret S.Berisha per te dhene shpjegime, po kurre nuke u paraqit hamendje e dyshime! Pse z.Berisha nuk shkon te deponoje? Mose valle di shume rreth vrasjes?!

Lufta per pushtet Berishen s’po e linte rehat. Cfare nuk beri e nuk foli ky njeri, burgosi F.Nanon e prape qendroi mbi kale, pa e ndjere lekundjen. Vendi sa vinte dhe varferohej, krimi sa vinte dhe rritej, nje ere e keqe korrupsioni po vinte, populli peshperiste, po askush nuk e prishte terezine. Gerdeci, tashme pas kesaj tragjedie shume kushe mendoj qe Berisha do tregojte burre, do jepte doreheqjen, nji akte sa human dhe politike, 26 vete te vdekur, te plagosure dhe shatterime materiale nuk e bene te lekundet nga karrigia.

Pame nje kryeminister qe nuke kishte dhe as qe e njeje humanizmin, arriti deri ne paturpesine me te neveritesheme, mbrojti hapur ishe ministrin e mbrojtjes z.Fatmir Mediu qe te mose prekej nga drejtesia, Kjo cdo te thote? Berisha dhe ata perrreth tashme kane dale nga ankthi i friges, jane te fituare ne krim, Opozita fil-lone luften politike, demonstrata paqesore, greve urie, kryeministri dhe stafi i tije ferkonin duart, opozita duhet shtypure, “demokracia Berishiane” eshte kthyer

ne nje perbindesh pas pranimit te Shqip-eris ne Nato dhe ne forumet Europiane,

Liberalizimi i vizave u kethye ne nji hy-men per partin demokratike dhe Sali ber-ishen. T.V.SH dhe disa gazeta tani kne arritur deri ne fryrje te emisioneve te pa fundeme, duke na pasqyruare ne ekran S .Berishen si Skenderbeu i dyte i Shqiper-ise. Rrofte mudi dhe djersa e popullit ,taksa paguesit Shqiptare duhet te pagua-jne te korruptuarit, ata qe dje S.Berisha i rrahi dhe i burgosi, sot i ka sahan lep-iresit e vet. Ku do shkojne kure Berishes tashme i ka ardhe fundi, deklarata e tije dhe ato te sotmet jane sa qesharake sa edhe te turpesheme.

Populli thote ujku i plagosure eshte shume i rrezikeshem! Saliun e ka plago-sur Europa dhe vete populli, cili po ruan gjakftoftesine, sidomos pas vrasjeve te 21 janarit! Lind pyetj, Ccfare do ndodhe me Shqiperine? Pergjigjja eshte e qarte, per sa kohe qe ne pushtet te jete Sali Berisha Europa I ka mbyllure dyert per Shqiperin dhe Shqiptaret. Tani Saliu cfare pret Kes-hillat e nderkombetareve nuk i degjon, opoziten e percmon, gazetaret e vertete i

rrah dhe i dhunon, deputet vriten dhe fa-jtoret mbrohen, vriten demonstruesit dhe urdherdhanesi dhe autoret e krimit flene te qete nen carcafin e Berishes, pa e ndjere frigen e ligjit dhe te se drejtesis.

Europa e veshtron Berishen me shume habi! Nje kryeminister qe nuke nje pergjegjesite perpara popullit te vet dhe nderkombetareve ,nje kryeminister qe rren nga mengjesi deri ne darke per rritje ekonomike, nje kryeminister qe nuk nje dialog me pateneret nderkombetare, me

opoziten dhe opozitaret, nje kryeminister qe eshte kthyer ne nje plackites e vrases si mendone qe Europa do ti hape deren! Jo kurre Sali Berisha, Europa nuk pajtohet me keto qe ke bere dhe vazhdon te besh, pushteti nuk eshte salltanet per mercedeza te blinduare dhe helikoptera vip. Ia ke kaluar Xhoana Nanos me avione e cartera o Sali Tropoja.

Ti ke dhane prova se je nje kryeminister diktator, je nje kryeminister qe sakri-fikon popullin tend qe ia vjedh voten per te ruajtur karrigen . Po Sali Berisha, ti i druhesh drejtesise, ti i druhesh atyre qe ti ke ba ndaj popullit tane, prandaje nuk nje askende! Po tani te jane afruare oret e fundit,

mire te tha ne parlamet deputeti Balla, hiq imunitetin, shko para drejtesise, mos u frigo, nuk eshte vone dita kure drejtesia do merret me ty o Sali ,Diktatoreve u ka ngelur ora, prandaj lere pushtetin, lere po-pullin dhe Shqiperin te futet ne Europ, ti po e pengon, per kete nji dite do te gjyko-je populli te cilin e vodhe, e vrave , e dis-kriminove, kerkon ta ckomtarizosh. Cfare kane bere ma teper diktatorët, parardhesit tuaj. Largohu Sali, hapi rruge Shqiperise leri presionet politike ndaj opozites dhe opozitareve, ndaju kolegeve tuaje te deri djeshem qe tani po cjerin masken e krimit o Berisha i Berishes. Prokuroria dhe drejtesia shpejt do dalin nga thonjet e tu, po do te presin thonjet dhe kostumin e ligjit. Fundi jot tashme dihet, do rreshtohesh ne listen e zeze te diktatoreve,. Tashme ti nuk vret dote fjalen e lire, ti nuk i burgos dot ata qe e duane Shqiperine. Ne do te gjykojme ty o z.Berisha drejt e pa hak-marrje, si tere diktatorët e tjere, si tere ata qe nuk i perdoren mire taksat e popullit.

Gjin Musa, Romë

Tiranë: Shpërthim i fuqishëm tritolit në katin e dytë të një pallati

Shpërthimi i një sasive tritolit rreth ores 04 të mëngjesit të ditës së djeshme, ka vënë në panik banorët e komunës së Dajtit në Tiranë. Sipas burimeve të besueshme bëhet e ditur se lënda e eksplozivit është hedhur qëllimisht nga disa persona, duke synuar vrasjen e shtetasit Vladimir Kastriot Arapaj. Sasia prej 200 gramësh eksploziv ka shpërthyer fuqishëm para derës së personit në fjalë, në katin e dytë, hyrja 1, Nr.4 të komunës Dajt. Dëshmitarët okularë janë shprehur se shpërthimi ka qënë i fuqishëm

dhe janë zgjuar qindra familje nga gjumi, të terrorizuar, por fatmirësisht nuk janë dëmtuar njerëz, por ka pasur vetem dëme materiale. Shpërthimi i djeshëm, pason shpërthimet e herëpashershme që janë regjistruar në Tiranë, ku shumë here ka patur viktime. Kujtojmë këtu tritolin që iu vëndos kohë më parë edhe dyqanit të babait të ministrit të Mbrojtjes Saimir Tahiri dhe ende nuk ka të ndëshkuar për krimin. Nga organe të policisë së shtetit që nuk duan të identifikohen, mësojmë se Vladimir Arapaj ka qënë prej kohësh i kërcënuar me jetë. Për këtë arsye, pas zgjedhjeve parlamentare te vitit 2013

është larguar nga Shqiperia. Pavaresisht largimit te tij nga vendi në 29 gusht 2014, persona ende të pidentifikuar i kishin djegur shtëpinë, ku dje i vëndosën tritol. Si pasojë e zjarrit janë shkumbuar gjithë materialet e banesës dhe flakët i kishin fikur komshinjtë. Zjarrfikësit kishin ardhur rreth dy orë

me vonesë dhe kishin thënë: “ U fik zjarri, gjithçka mirë” dhe nuk kishin pranuar as të lëshojnë një dokument për ngjarjen, me justifikimin se ata nuk kishin patur nevojë të ndërhyjnë. Kërcënimet kishin lindur si pasojë e aktivitetit të tij politik, në strukturat e larta të Partisë Demokratike. Sipas

informacionit që marrim nga kryesia e Partisë Demokratike, Vladimir Arapaj ka qënë vëzhgues në Qëndrën e Votimit Nr. 1801/1 në zgjedhjet parlamentare të vitit 2013 dhe në zgjedhjet vëndore të vitit 2015. Si vëzhgues, ishte dhunuar në të dy rastet nga bandat e Partisë Socialiste që ishin futur forcërisht në qëndrën e votimit dhe donin të tjetersonin vullnetin e popullit, ku dhe ka patur edhe përplasje fizike në ruajtje të votës. Është kjo situatë e rëndë që e ka kthyer Shqipërinë në një vënd mafioz, ku ambasadori amerikan Donal Lu ka lëshuar akuza shumë të rënda kundër qeveritarëve e deputetëve, duke u kujtuar se orat e tyre kushtojnë më shumë se makinat e ambasadës dhe paratë nuk i kanë fituar me rroga, por me kontrabandë.

Redaksia

Arrestohen dy vëllezërit në kërkim, Spasi kishin qëlluar me plumba mbi furgonin në Velipojë

Me finalizimin e operacionit Exit, policia e Shkodrës ka arritur të zbardhë dhe ngjarjen e 26 shtatorit në Velipojë, ku u qëllua me armë zjarri ndaj një furgon. Në lidhje me këtë ngjarje, policia arrestoi dy vëllezërit Edmond e Kristian Vushmaqi, 27 dhe 24 vjeç. Sipas uniformave blu, dy vëllezërit janë autorët e ngjarjes në fshatin Mali Kolaj në Velipojë, ku qëlluan me armë zjarri në drejtim të një furgoni ku ndodhej shtetasi Kastriot Mitaj, 42 vjeç.

Dy vëllezërit u kapën mëngjesin e së premtes në fshatin Grizhë Malësi e Madhe, në banesën e një të afërmi të tyre. Ngjarja në bazë të hetimeve policore ka ndodhur për motive të dobëta, pasi edhe më herët mes tyre, palët kishin patur konflikte. Gjithçka dyshohet të ketë ndodhur pas një grindjeje që palët kanë patur për

një femër dhe mbrëmjen e 26 shtatorit, Kanto Vushmaqi me dy djemtë e tij, tashmë të arrestuar, i zunë pritë furgonit pranë gurores së Mali Kolaj, duke qëlluar disa herë në drejtim të tij me breshëri automati. Fatmirësisht nuk pati të lënduar, pasi i favorizuar nga errësira objektivi u largua menjëherë duke u fshehur në zonën e pylëzuar.

Materialet në kërkim të këtyre shtetasve iu referuan Prokurorisë së Rrethit Gjyqësor, Shkodër, për veprën penale vrasje në rrethana cilësuese ndaj dy ose më shumë personave, e mbetur në tentativë, e kryer në bashkëpunim dhe prodhim e mbajtje pa leje të armëve dhe municioneve luftarake si dhe të armëve të gjahut.

Redaksia e Gazetës

Pse Europa heshtë problemin e shqiptarëve të Greqisë (Çamërisë)?!

Nga: Ilir Berisha

Brenda gjirit të kufinjëve të saj të BE-së egzistojn shumë probleme të cilat i heshtin sikur mos të egzistojn ato. Problemi i Baskëve në Spanjë, Irlandezve në Mbretërinë e Bashkuar Angleze i shqiptarëve të Greqisë, Çamërisë janë fiksime i pasojave Europiane që mund të eskalojnë situatën politike Brenda BE-së. Vetë politika e BE-së po i financon shtetet për heshtjen e këtyre problemeve egzistuese që donë zgjidhje.

Për kundër problemeve ekonomike që ka kapluar sistemin kapitalist European, të shteteve Brenda BE-së të cilat kanë edhe probleme politike në vendet e tyre. Nuk mund të heshten këto probleme më. Të cilat janë pasojë e shteteve për teritorë të nënshtruara me etnitete tjera brenda shteteve të cilat kërkojnë

mevetësi dhe vetëvendosje për të drejtat e tyre lirit dhe vetëqeverisje .Në teritorët e tyre etnike, gjuhësore dhe kulturore. Të gjitha këto janë të

shkruara në ligje dhe karta garantu të shteteve dhe të drejtave të popujve në OKB dhe institucione relevante udhëqese botërore. Të gjitha shtetet thirren në paqe në solidaritet për paqe kundër shtypjes së popujve, kundër sistemeve të dhunshme politike që cenojnë lirit dhe të drejtat e popujve por sa janë këto shtete brenda sistemeve të tyre liberale dhe demokratike e paqesore në këtë drejtim?

Shumë pak deri sa ekonomia është ajo e cila përcakton shtrirjen e politikave diskriminuese ndaj masave të caktuara shoqërore nuk do të ketë stabilitet ekonomik e as politik në Europë e as BE. Shumica e shteteve janë krijuar si pasojë e shtypjes dhe dhunës ndaj një pjese të popujve dhe teritoreve Brenda përbërjes së tyre me anë të luftërave gllabëruese. Duke zbatuar Brenda tyre sisteme diktatoriale shtypëse me ligje e nene diskriminuese ekonomike gjuhësore etnike kulturore.

Greqinë e krijuan shqiptarët Arbanitasit por e nënshtruan sllavët me dhunë e falcifikuan historinë realitetin, futën përçarjen Brenda

luftë fetare në mes ortodoksëve Arbanitasve dhe shqiptarëve musliman duke e mohuar identitetin e tyre Ilir Pellazg Shqipëtarë dhe duke bërë shpërngulje massive prej teritorëve të tyre të Çamërisë.

E kjo u bë në sy të botës së qytetëruar e të civilizuar Europiane nëse mund ta quajmë kështu.

Që sot pasardhësit e tyre shqiptarë nuk lejohen të rikthehen në trojet e të parëve të tyre?!

Një grusht sllavësh me politiken e tyre raciste e mbanë të robëruar me opiumin sllavo kishtar ortodoks tërë Greqinë Shqiptare dhe Çamërinë të okupuar. Për interesat e këtij klani të cilët po i mban të financuar BE-ja. Duke e stimuluar krimin përmbi shqiptarët Arbanitasit në tërë Greqinë.

Europa dhe sllavët i kanë borgjë shumë të madh shqiptarëve në përgjithësi e shqiptarëve të Çamërisë në veqanti. Çamëria një ditë do të Agoj, Gdihet e lirë, dita po afrohet.

Europë ndal genocidin tuaj dhe atë sllavë ndaj Çamërisë se durimit i ka ardhë fundi.

BE, 1,2 milion euro shoqërisë civile në Shqipëri

Bashkimi European mbështet organizatat e shoqërisë civile në Shqipëri nëpërmjet Programit TASCO

Zyra e Programit TASCO në Tiranë ka zhvilluar para pak ditësh në Shkodër një sesion informues në kuadër të thirrjes për propozime nga Instrumenti European për Demokraci dhe Drejtat e Njeriut (EIDHR) dhe Skema e Mbështetjes me Grante për Shqipërinë për vitet 2012-2013 në lidhje me procedurën e aplikimit për grante të BE-së në kuadër të fondeve të EIDHR 2012/2013. Kishte një pjesëmarrje cilësore të organizatave të shoqërisë civile si dhe të pushtetit lokal të Shkodrës dhe Lezhës. Sipas Drejtorit të Projektit TASCO Albania, Genci Pasko:

“Bashkimi European funksionon mbi bazën e demokracisë, të respektimit të të drejtave të njeriut dhe për këtë qëllim, për t'i standartizuar këto parime ka futur të gjithë asistencën dhe zbatimin e projekteve të huaja në vlerat e këtyre komponentëve që përmenda. Më konkretisht, duke filluar nga viti 2000, BE ka instrumentalizuar një instrument të posaçëm që quhet instrumenti european për demokracinë dhe të drejtat e njeriut, qëllimi i të cilit është mbështetja me projekte e atyre organizatave të cilat kanë si mision kryesor të tyre luftën kundër diskriminimit të të drejtave njerëzore. Ka një buxhet global i cili

shkon në total prej 600 milionë eurosh për periudhën 2007-2013, i cili u shpërndahet në formën e granteve rreth 90 vendeve të botës përmes delegacioneve përkatëse të Bashkimit European.”

Duke u ndalur konkretisht në vëmendjen e BE-së ndaj Shqipërisë si dhe në statusin e saj aktual, Pasko theksoi: “Normalisht që Shqipëria nuk bën pjesë në ato vende ku të drejtat e njeriut shkelen dhe nëpërkëmben në mënyrë drastike por përsëri opinioni i BE-së për aderimin e Shqipërisë në Bashkimin European sikurse edhe progres-raportet përsëri kanë evidentuar raste specifike të abuzimit me segmente të caktuara të drejtave të njeriut. Për të luftuar këto fenomene dhe për të stimuluar një trajtim më të barabartë të të gjitha shtetasve, sapo është celur nga Delegacioni i BE-së në Tiranë Njësia për Propozime në shumën prej 1,2 milion euro. Te kjo shume do të mbështeten organizatat e shoqërisë civile në Shqipëri të cilat, në bashkëpunim me institucionet vendore janë të ftuara të aplikojnë për projekte të cilat do të adresohen në 3 fusha kryesore: Projekte në mbështetje të grave dhe të eliminimit të dhunës ndaj tyre, projekte që synojnë eliminimin e keqtrajtimit të fëmijëve si dhe

konsiderimin e barabartë edhe të shtetasve të tjera me orientime të ndryshme seksuale, duke përfshirë këtu edhe komunitetin LGDB. Ndërsa në mbyllje të prononcimit të tij, duke folur për vëmendjen e këtij Projekti në rajonin Verior të Shqipërisë në Shkodër, Drejtori i Projektit TASCO, Genci Pasco tha: “Për t'i ardhur në ndihmë organizatave të qarkut të Shkodrës dhe të Lezhës, Projekti TASCO, Zyra e Shqipërisë po intervenon nëpërmjet shpjegimit të kriterëve të aplikimit për këto thirrje në mënyrë që të rritet numri i propozimeve për organizatat përfituese si dhe të rritet cilësia e shkrimit dhe e përgatitjes së tyre. Organizatat e Shoqërisë Civile do të gjejnë përherë mbështetje për projekte dhe programe në kuadër të thirrjeve të ndryshme për propozime të shpallur nga Bashkimi Evropian.”

Gjatë kësaj sesi informues pjesëmarrësit u njohën me Udhëzuesin e Thirrjes për Propozime, Formatin përkatës të Aplikimit, përgatitjen e buxhetit të projektit, kriteret e cilësisë së projekteve të financuara nga BE, etj. Gjatë kësaj seminari është kombinuar puna teorike me atë praktike në formën e prezantimeve të shkurtra, shkëmbimit të përvojave ndërmjet OJF-ve të ndryshme për të siguruar për-

bushjen e objektivave të Projektit TASCO. Roli i Projektit TASCO (Asistenca Teknike për Organizatat e Shoqërisë Civile) në Shqipëri në rritjen e kapaciteteve të shoqërisë civile për të përfituar nga fondet e Bashkimit Evropian ka fituar një vlerësim të konsiderueshëm ndërmjet shoqërisë civile. Kjo mbështetje është dhënë që me fillimin e zbatimit të Projektit në Shqipëri në gusht 2009 duke i qëndruar pranë nevojave të organizatave me organizimin e cikleve të plotë trajnuese, seminareve e sesioneve informuese.

Këto evenimente janë organizuar pikërisht ndërsa thirrjet për propozime nga BE ishin ende të hapura duke rritur kështu në praktikë nivelin e cilësisë së projekteve, por edhe numrin e aplikimeve. Projekti TASCO - Asistenca Teknike për Organizatat e Shoqërisë Civile - është një projekt rajonal i financuar nga Bashkimi Evropian që ka nisur zbatimin në vitin 2009 e që po zbatohet paralelisht në të gjitha vendet e Ballkanit Perëndimor e Turqi.

ARBEN LAGRETA

Vlerësimi real i njeriut, moment i rëndësishëm në jetën e një vendi

Nga Arjan Th. Kallço
Pedagog në Universitetin Fan S. Noli,
Korçë

Të vlerësosh një njeri sot mbi bazën e kriterëve të vërteta, të paanshme dhe reale, është një nga detyrat më imediate të vendit tonë. Në gjithë këto vjet, të verbuar nga urrjetja politike mes të ngjashmeve, të paktën demokracia nuk duhet të pranonte të tilla, vlerësimi i njeriut është barazuar me zero. Po vlerësojmë gjithçka të shkuar, me një sulm të pashoq kolektiv, sikur të gjitha mëkatet t'i kishte e kaluara dhe sulmi ndaj të gjitha problemeve të sotme, ka kohë që nuk ndihet më. Edhe kur fillon ndonjë tentativë, mbytet me kthim në të shkuarën.

A thua se e shkuara do të mund të ngjallet më? Dhe në u ngjalltë, për shumë anë të ngjashme, thonë se historia përsëritet, mos ndodhtë një gjë e tillë, sulmet do të drejtohen gjithmonë ndaj sistemit, regjimit dhe njërëzve që e kanë përfaqësuar atë. Pra, si me thënë sulmo të shkuarën që të të sulmojnë kur të jesh larg së sotmes. Si gjithmonë, në krye të këtyre shtrëmbërimeve të vlerësimit është politika, pasi nuk e pranon dhe nuk e bën dot vlerësimin e drejtë të njeriut. Po dëgjojmë dhe lexojmë sot për vlerësime tepër superlative, sikur në Shqipëri gjithçka të shkojë vaj dhe të jemi fanari i dikurshëm i ndriçimit për botën. Por tallja më e fundit është bumi i vlerësimit nëpër shkolla dhe universitete. Aty nga fillimi i vitit universiteti i Tiranës, merr një nismë dhe shpërndan formularë, që më pas të mbushen nga studentët. Mesa duket disa mendësi për dosje ende janë të freskëta në mendjen e njërëzve, që kurrë nuk kanë vlerësuar njeriun e mirë.

Më pas lajmi mori dhenë, pasi këto formularë ishin gati dhe studentët kishin ngelur në klasë pedagogët.

A është i nevojshëm një vlerësim i tillë? Mendoj se për shumë arsye nuk duhej menduar dhe vlerësuar kështu profesori i universiteteve. Por mesa duket edhe në përzgjedhje ka ndonjë gjë që nuk shkon, prandaj dosjet janë gati.

E para: situata tejet e rënduar në vend, dhe kjo përsëri për faj të politikës, nxjerr në pah faktin e dosjeve për pedagogët dhe më pas tundjen e tyre, kur të lindë mosbindja civile nga ndërgjegjësimi, nëse kjo do të ndodhë një ditë. Uroj që të ndërgjegjësohen të gjithë se shkolla nuk ka kusure politike për të larë, por vetëm mision fisnik.

E dyta: A mund të vlerësojë studenti pedagogun? Nuk e di nga cilat mendje djallëzore del kjo nismë, por është tepër dashakeqe, pasi do të mbahen peng universitetet dhe detyrat e tyre për dije dhe kulturë. Pra, nuk do t'i jepet liri universitetit të udhëheqë shkencën dhe kulturën, por duhet të pranojë pa kushte diktatin e politikës dhe reformat e çmendura të saj. Mjaft të kujtojmë se Ministria përsëri ndryshoi maturën shtetërore dhe menjëherë pas deklarimit të kryeministrit për dështim në reformën arsimore. Një qeveri me mend, kur dështon në këtë mision e saj më sublim, duhet ta kuptojë se ka dështuar në të ardhmen e një vendi dhe rruga e vetme është largimi i qytetëruar nga qeverisja, pa pritur fundin e mandatit.

E treta: pedagogëve u jepen vlerësime nën presionin e fëmijëve me prindër të deklaruar politikisht dhe pasojat e një vlerësimi "të gabuar të tyre" do të merrnin ndëshkimin e duhur.

E katërta: këtij vlerësimi do t'i trembeshin anëtarët e partive në universitete dhe për pasojë do të zbatonin fill e për pe direktivat e partisë, duke e mbajtur larg profesoratin nga problemet e shumta të vendit.

A duhet pranuar një vlerësim i tillë? Tek takojta studentë që e kishin plotësuar këtë formular, nëse kjo ka ndodhur është bërë në fshehtësi, pa e deklaruar hapur, të cilët ishin venë vërtet në siklet, të paktën ata studentë që kanë sy e faqe. Ndoshta

një pedagog mund të marrë, për servilizëm dhe frikën e një note, edhe vlerësimet maksimale, por cilët janë ata që po e vlerësojnë? Studentët e tij dhe këtu marrëzia duhet sheshit. Në Itali, të paktën në universitetin që kemi frekuentuar shpesh, nuk dëgjuam ndonjë "nismë të tillë". Mund të ketë në ndonjë vend tjetër, por zorr se mund të pranohet, pasi pedagogët janë ajka e shkencës dhe e kulturës dhe jo të tësuar për një vend pune edhe sikur të mos e meritojnë atë. Refuzova energjikisht në bisedë një vlerësim të tillë nga studentët, për të vetmen arsye se nuk e pranoj një vlerësim të tillë. Mesa duket vlerësimit, që me plot gojë do ta quaja subjektiv, pasi jemi mësuar me vlerësime injorantësh dhe partiakë, nuk do i shpëtojnë edhe institucione të tjera. Zoti na ruajtë...

Të shpresojmë që të tjerët të mos bëhen pre e instrumentalizimit politik si shumë paraardhës që vlerësimi merr vetëm një kah, anën partiakë dhe me ne o kundra nesh.

A duhet pranuar një vlerësim i tillë?

Është kohë dhe duhet të jetë kohë vlerësimesh, por vlerësime të drejta dhe përzgjedhje më të mirësh, për të përfaqësuar denjësisht shtetin dhe institucionet e tij. Mendoj se vlerësime të tilla janë vlerësime si puna e shpatës së Demokleut mbi kokat e pedagogëve, të cilët duhet të rrinë urtë dhe ta pranojnë telekomandimin, sikur të ishin një strument i tillë në duart e politikës. Nëse rektoratet do ta

pranojnë një vlerësim të tillë, atëherë do të largohen edhe më nga pavarësia e tyre dhe nga misioni i universiteteve.

Besoje se në çdo mjedis ku ka intelektualë të vërtetë, këta kanë kohë që nuk e ngrejne më zërin, kritikën për problemet e vendit nuk duhet të rreshtin, por në fakt i ka mbytur heshtja. Bile dhe ata që përbe-tohen për të tillë, nuk janë, prandaj shtiren, e konsiderojnë veten të pakorrigjueshëm dhe po flasin, pa u skuqur fare, nga majat e Olimpët, të dhuruara lehtësisht dhe pa kurrfarë merite, nga ata që duhet të vlerësojnë njeriun dhe punën e tij. Edhe këta të fundit nuk janë vlerësuar realisht, pasi nuk do të duhej të ndodheshin aty ku janë, por ndoshta "fati" u ka buzëqeshur në mënyrë tragjike. Interesat e ngushta dhe partiakë në këto 20 vjet sollën vlerësime të tilla saqë bota nuk po pushon së çudituri, për ditë, me çuditë shqiptare.

Kush do ta bëjë një vlerësim të tillë? Nuk ka gjasa të ndodhë një gjë e tillë, pasi etja për pushtet do të mbizotërojë dhe "të pabindurit" janë ata që do ta pësojnë gjithmonë. Turpi më i madh për demokracinë shqiptare dhe gjithë ata që deri më tash pallën për të. Sistemet ndërrohen dhe mentaliteti është i njëjtë, bile më i skajshëm, i pandreqshëm, i patolerueshëm, i pabesë dhe aq më keq kur institucione të Komunitetit europian, bëjnë këtë lojë të shpifur duke abuzuar me aspiratat e një vendi si Shqipëria.

Në Shqipëri ligjin e bëjnë bandat e drogës

Në vitin 1992, kur në Shqipëri u përmbysys sistemi komunist, populli ëndërronte për një jetë të lirë e demokratike. Bandat e drogës krijuan lidhjet në çdo sektor të shtetit dhe të shoqërisë, bile duke i vrarë ata që punuan për një shtet normal. Kështu ngjau edhe me ish punonjësin e policisë së Forcave të Ndërhijes së Shpejtë (FNSH) në Prefekturën e Shkodrës, te quajtur Y.D, të datëlindjes 14 maj 1978. Ai kishte marrë pjesë në disa operacione për shkatërrimin e parcelave me Cannabis

Sativa dhe ishte i specializuar, ku kishte marrë edhe Vertetim Stazhi nga inspektorët e policisë franceze gjatë trajnimeve. Por, mafia e drogës, duke patur në Policinë e Shtetit informatorët e vet, merrte informacione. Y.D, ishte futur në rreth të kuq për tu vrarë, pasi punonte me ndershmëri dhe nuk pranonte të bashkëpunoi me kultivuesit e drogës. Kështu i filluan presionet dhe në vitin 2006 u detyrua të braktisë punën në polici, thjeshtë për të shpëtuar jetën. Por kërcënimi më i rëndë i vjen në maj të vitit 2015 nga shtetasi Marjan Nikë Rripa, i cili i thotë ish policit Y.D se i ka shkatërruar një parcelë me drogë, duke i prishur biznesin. Si përfundim Rripa i ka përcaktuar dy rrugë ish policit Y.D. I ka thënë ose të paguajë dëmin çdo muaj deri sa ta shlyejë atë, ose

do të respektohet ligji i Kanunit, ku do ta vrasë bashkë me djemtë. Ligjet e Kanunit mesjetar të Lek Dukagjinit janë të zbatueshme edhe sot në Shqipëri. Pra, sipas Kanunit, Rripa ka ngujuar vetëm Y. D. dhe djemtë e tij, që do të thotë, duhet të rrinë brënda e të mos dalin nga Kulla e Ngujimit. Mësojmë se ish polici ka filluar të lëvizë me shumë kujdes, por një ditë, pikërisht më datën 19 gusht 2015, rreth orës 15:00, në lagjen "Vojo Kushi" të Shkodrës, afër Radio Shkodrës, ish polici Y.D. dhe kultivuesi i drogë Marjan Nikë Rripa, janë ndeshur papritmas ballë për ballë. Rripa i ka thënë: "Kaq trim je sa lëviz në qytet, nuk respekton ligjin e Kanunit e nuk rri i ndrymë brënda" dhe ka nxjerrë thikën dhe ia ka ngulur në krahun e majtë, diku afër zemrës, për ta

vrarë. Dëshmitar në vëndin e ngjarjes ka qënë shtetasi Gezim Çelepia. Pas ngjarjes së rëndë, kriminelit është larguar i qetë, ndërsa viktimat ka përfunduar në spitalin rajonal të Shkodrës, ku për fat dhe falë kujdesit të specializuar të mjekëve, nuk ka patur probleme për jetën.

Ngjarjet kanë lëvizur për keq, pasi megjithëse kriminelit u denoncua në Prokurori dhe dosja e tij i kaloi Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Shkodër, ai doli me një masë dënimi minimale. Pas kësaj ngjarjeje, tentativë për vrasje, që tronditi qytetin verior, ish polici Y.D u detyrua të jetojë i fshehur dhe ka disa kohë që askush nuk ia di adresën. Është zhdukur për të shpëtuar jetën. Tashmë jeta e tij dhe e djemve të tij është futur në rreth të kuq për tu vrarë. **Redaksia e gazetës**

Shën Shtjefni, pesë shekuj “endacak” në Shkodër

Më 1479 Shkodra kishte 405 burra dhe 105 gra

Përpara se të justifikojmë titullin e shkrimit tonë, ne po rikujtojmë se Shën Shtjefni (apo Shën Stefani) ka qenë i pari i zgjedhur nga 12 apostujt e Jezu Krishtit, në mes shtatë nxënësve të tyre, ku u zgjodh më i miri, më i urti, i mbushur me Frymën e Shenjtë, duke vendosur dorën mbi këtë, si simbol i kalimit të pushtetit shpirtëror në të shungurueshmin.

1. Siç dihet Shën Shtjefni u bë shenjt me predikimet e tij të cilat ja kushtonte Hyjit e Jezusit që ai edhe në momentet e mbytjes së tij me gurë, i drejtoi sytë nga qielli dhe tha: “Qe, po e shoh qiellin e hapur dhe birin e njeriut në të djathtë të Hyut.”

2. Duke ditur se Ilirët ishin ndër të parët që përqaftuan pa mëdyshje Besimin Kristian, madje në kundërshtim me urdhërat e perandorisë Romake pagane të asaj kohe, ne nuk kemi përse dyshojmë se edhe kulti i Shën Shtjefnit ka ardhur në trojet tona që në shekujt e parë, pas njohjes së mrekullive të këtij shenjtori. Kulti i Shën Shtjefnit kishte një përhapje të gjërë edhe sipas modelit bizantin, ku në kishën e Shën Stefanit (Shën Shtjefnit) të Kostandinopojës janë kurorëzuar e martuar në shekujt e V – VIII Perandorët e perandorisë Romake të lindjes. Lavdia e këtij shenjtori depërtoi shpejt në të gjitha provincat, deri në Afrikën e Veriut, por edhe në Dalmaci, ku janë ndërtuar prej Shkodrës deri në Raguzë shumë kisha kushtuar këtij shenjtori. Lidhjen e tyre me këtë Patron shkodranët e shprehin duke u vënë djemve të tyre shpesh e me dëshirë emrin Stefan (Shtjefen).

3. Kalaja dhe qyteti i vjetër (në Kala dhe Varoshi) është vërtetuar se ka të paktën një histori rreth 2400 vjeçare, por ne po u referohemi disa materialeve post kristiane që tregojnë për hershmërinë e ndërtimit të Kishës së Shën Shtjefnit në Kalanë e Rozafës. Mund të kenë qenë ndërtuar në mes bazilikave të lashta të shekujve IV – VI dhe kishave të mapastajme Romako – gotike, dhe manastireve benediktine edhe katedralja e Shën Shtjefnit në Shkodër dhe janë të gjata 20-30 metra dhe të gjëra 9-10 metra.

4. Kisha kryesore e Shën Shtjefnit e ndërtuar në veriperëndim të Malit të Kështjellës përbëhet nga një anijate me një absidë drejkëndore të brendshme e të jashtme. Muret ishin prej blloqesh të vogla kuadratoke e të gdhendura pastër. Një fazë e parë e ndërtimit datohet në shekullin XII (me siguri ka të bëjë me ndryshimin e kësaj kisha nga e

oritit Katolik në atë të rritit ortodoks. Një periudhë e dytë e shekullit XIV ndërthuri në mënyrë më të thellë elementet gotike.

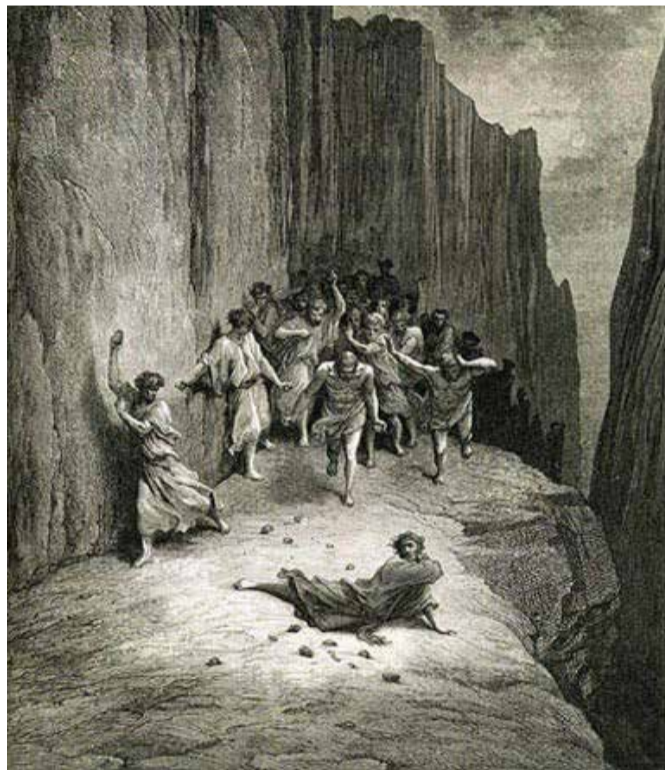
5. Duke vazhduar “rrugën e dokumentave të pasqyruara në libra apo materiale të tjera që tregojnë për Kishën e Shën Shtjefnit në Kalanë e Shkodrës dhe lidhjet e qytetit me këtë shenjtor ne mësojmë se: Statusi i Shkodrës na vlen si një udhërrëfyes i saktë. Ditën e Shën Markut me 25 prill këmbanat e Shën Shtjefnit thërrisnin në Shkodër popullin dhe Ipeshkëvin si dhe katër fisnikë. Kjo asamble zgjedhte tre gjykatës, tetë anëtarë këshilli dhe dy arkëtarë. Secili prej të zgjedhurve duhej të merrte funksionet brenda tre ditëve. Periudha e ushtrimit të funksionit zgjaste një vit.

6. Edhe më i rëndësishëm dhe mbresëlënës për shqisat ishte nderimi i Patronit të qytetit. Padyshim gati

torit e bashkë me të edhe të qytetit të lidhej me të.

7. Siç dihet, në qytetet dhe fshatrat e Arbërisë së veriut, ku dominonte besimi kristian i rritit katolik, kishte një larmi të nderimit të shenjtorëve. Vetëm në malin e Kështjellës së Shkodrës kishte Katedralen e Shën Shtjefnit, Shën Mërisë dhe Shën Vlashit. Në kalendarin kishtar të Shkodrës dilnin veçanërisht në pah prej statutit të kremtimeve, ato për Shën Sergjin e Bakun, Shën Markun 25 prill, (njëkohësisht dita e asamblesë), Shën Pjetrin 29 qershor, Shën Elin me 20 korrik, Shën Shtjefnin me 2 gusht dhe 26 dhjetor.

8. Është me vlera të thuhet se qytetet Arbnore që kishin punishtet e prerjes së monedhave, vazhdimisht paraqitnin në njërën anë “fytyrën e Patronit të qytetit të tyre. Kur ndër këto qytete po cilsojmë: Tivarin, Ulqinin dhe Shkodrën që kishin punishtet e veta për

të gjithë banorët e Shkodrës, si qytetarët ashtu edhe banorët e rrethinave rrokknin qënieën e tyre brenda komunës nëpërmjet kremtimit të Shenjtorit të qytetit, Shën Shtjefnit “Nostro confaloner”. Ky kremtim përbënte një pikë kulmore në vitin e jetës së shkodranit. Në ato ditë të huajt gëzonin një mbrojtje të veçantë ligjore. Kur ndodhen në vitin 1346 në Kishën e Shën Shtjefnit (Stefanit) disa mrekullilajmi u përhap si vetëtimja dhe e ngriti edhe më shumë lavdinë e Shenj-

prerjen e monedhave edhe gjatë sundimit të Balshajve. Si rregull paraqitej në këto monedha Patroni i qytetit; Shën Meria në Ulqin, Shën Shtjefni (Stefani) në Shkodër.

9. Fortunat që kaluan mbi Kalanë e Rozafës apo Shkodrës më qartë, ishin të shumta, por ato që erdhën pas pushtimit Otoman në vitin 1479, kishin trajta shkatërrimtare, për qytetin dhe popullsinë e saj e cila siç thuhet mbeti vetëm me 405 burra dhe 105 gra, të cilët edhe ata ikën në Vene-

dik.

10. Kjo vërtetohet lehtë nëse lexojmë DEFTERIN E REGJISTRIMIT TË SANXHAKUT TË SHKODRËS të vitit 1485, pra vetëm 6 vite pas pushtimit të Kalasë e qytetit të Shkodrës, gjejmë të regjistruara në faqen 135 të defterit vetëm 26 shtëpi muslimane (ata që sot i quajmë me të vjetrit qytetarë me origjinë nga Egjipti), dhe në faqen 136 të këtij defteri janë të shkruara 23 shtëpi (në përmbledhëse shkruhet me shifra gabim 33 shtëpi) të Krishtera, por të gjitha janë të rritit Ortodoks, ku siç dihet ortodoksia (Serbët) pas betejës së humbur nga aleanca ndërballkanike e më gjërë në Fushë – Kosovë 1389, ligji miqësi me sulltanin, pasi djali i sulltanit të vrarë në Fushë – Kosovë mori për grua Hierinën bijën e despotit të nënshtruar serb, Gjergj Brankoviç.

11. Dhe së fundi ne menduam të riprodhojmë disa rreshta nga një albanolog, studiues e historian austriak, i cili ka qenë konsull i përgjithshëm i Austrohungarisë në Shkodër (1897-1904), i cili në ato vite shkruante: “...Ndërtesa më interesante është një xhami me minare të rrëzuar e cila ndodhet në të djathtë të rrugës që të çon në oborrin e tretë. Ajo mbahet si Kishë e vjetër, për çka dëshmojnë mbetjet e një qemeri të kryqëzuar gotik i cili duket midis xhamisë dhe minares. Ndoshta kjo është kisha katedrale që i kushtohet SHËN SHTJEFNIT e cila ndodhet në Kështjellë, e që ishte shndërruar në xhami, dhe që ende në vitin 1685 ruante si trofe një organo që nuk qe prishur. Shqyrtimi në brendësi nuk lejohet pasi ndërtesa sot përdoret si depo municioni.

12. Në këto “dëshmi” të dekumentuara mund t’i gjejmë edhe tek autorë të tjerë (vendas apo të huaj) e mbi të gjitha mund t’i gjejmë tek Volumet e ILIRICUM SACRUM, por mbasi këto i pëkasim historisë së Ilirisë së Shenjtë, pra Besimit Kristian, ne menduam që të rëndisim materiale dhe dekumente të shkruara nga albanologë, shkencëtarë, studiues dhe historianë në shumicë laikë, e jo hierarkë të besimeve. Githsesi sot në Kala janë rrënojat dhe

gjurmët e kishës së Shën Shtjefnit, ndonëse dikur ka qenë kthyer në xhami nga pushtuesit turq, që sipas gojdhënave, u detyruan të mos e përdorin më si xhami, pasi shpesh kanë ndodhur fatkeqësi, ndaj pushtuesit u detyruan ta kthejnë në depo municioni, ku edhe kështu thuhet se kishte shpërthime të ndodhura vetë e me pasojë për Kalanë e më gjërë. Natyrisht ne nuk kemi ndërmend të bindim njeri apo vetë shtetin për të rikonstruktuar muriet që sipas dokumentave, do të rikthenin të paktën për vlera muzeale e historiko-kulturore kishen famëmadhe të Shën Shtjefnit, që për disa shekuj ka qenë Shenjti Patron, apo më saktë mbrojtës i qytetit të Shkodrës e më gjërë, dhe “e humbi” këtë tager pas shekullit XV, kur në kala u dyndën si re të zeza ata pushtues që për 432 vite nuk u larguan nga këto troje, duke na lënë jo pak pasojë të cilat vazhdojnë të na kushtojnë. Ndaj Kisha e Shën Shtjefnit (e rikonstruktuar), mund të jenë një karti identiteti plus për të zënë vendin që na ta-

kon në sofrën e Europës së Bashkuar.

Ndue Bacaj

REFERENCAT:

1. Bibla, fq. 1553
2. Beslidhja e re, fq. 376
3. Areberia Venedike (1392 – 1479), Oliver Jen Schmitt, fq. 130.
4. Vende, kisha, lumej, male e toponime të ndryshme të një harte të lashtë të Shqipërisë Veriore. Fq. 130-131. Ermanno Armao.
5. Arbëria Venedike (1392 – 1479), Oliver Jen Schmitt, fq. 100.
6. Po aty... fq. 120.
7. Po aty... fq. 129.
8. Po aty... fq. 131.
9. Po aty... fq. 147.
10. Studime Shqiptare, Dr. Johan Georg von Hahn, fq. 138.
11. Veprat e lavdishme të Skënderbeut, Dhimitër Frangu, fq. 104.
12. Shqipëria e Vjetër, Theodor Ippen, fq. 120.

Nënë Tereza

Sa nderë kemi që je shqiptare,
Me zemër të madhe dhe shumë bujare.
Ti nëpër botë kudo ku shkove,
Me zemër të bardhë e të pastër,
Pa dallim të varfërit i ndihmove.

Të gjithë Nënë të thirrmin
Dhe ti Nënë ju dole,
Se shumë të sëmurë
Me duart tuaja i shërove.

O Nënë e dashur,
O Nënë e madhe,
I shërbeve Zotit me zemër bujare,
Fjalën e Krishtit Ti e ke dëgjuar
E urdhërimet e tij i ke zbatuar.

O e Lume Nëna Terezë,
Sa bamirëse e madhe dole
Gjithë jetën tënde
Të varfërve ua kushtove.

O e Lumja Nëna Terezë
Zoti Ty të ka bekuar
Dhe me fjalën, E Lume
Ty të ka emëruar.

Loreta Dodani
Klasa e 8-të A, Shkolla “Zemra e Krishtit”

Julian Assange, Jeta deri në themelimin e "Wikileaks"

Është folur shumë për "Wikileaks" këto javë, por të pakta janë ende informacionet personale për themeluesin dhe kryeredaktorin e këtij sajti, që po ndryshon diplomacinë botërore dhe shumë koncepte që kanë të bëjnë me lirinë e shtypit. Ja cila ka qenë jeta e tij në të shkuarën

Superhakeri, i cili tanimë konsiderohet nga të gjithë si "rrjedhësi" më i madh i sekreteve ushtarake dhe diplomatike në historinë e njerëzimit, është rritur në një ishull idilik dhe të vogël të Queensland. Një ishull me vetëm 500 banorë. Ai vetë ishte një "Tom Sayer", i cili e kalonte ditën duke zënë peshk dhe zogj.

Julian Assange ka lindur në korrik të vitit 1971 në Townsville, në bregun e Queensland dhe thotë se për të ka qenë shumë i zakonshëm stili nomad i jetës dhe deri në moshën 14-vjeçare kishte ndryshuar 37 vendbanime së bashku me prindërit. Ata punonin në teatër dhe ishin shpesh në udhëtim nga një vend në tjetrin. Ai dhe gjysmëvëllai i tij nuk kanë marrë një shkollim formal. Këtë e shpjegon mamaja e tyre, Kristine, në një intervistë që ka dhënë së fundi, ku ka thënë: "Nuk doja që shpirti i tyre të thyhej". Ajo besonte se shkollimi formal do të nxiste te djemtë e saj respekt të pashëndetshëm për autoritetin dhe do të zbehte dëshirën e tyre për të mësuar. Prindërit e Assange ishin antikonformistë të regjitur. Vetë australiani 39-vjeçar ka deklaruar shpesh se ka kaluar shumë kohë nëpër librari dhe biblioteka, duke marrë në duar vazhdimisht libra të natyrave të ndryshme, të cilët i lexonte, i nënvizonte dhe i mësonte në disa raste. Për sa i përket mësimëve, ai ka marrë disa orë me korrespondencë, ka pasur mësimë informale nga pedagogë universiteti dhe në disa raste kanë qenë prindërit që i merrnin mësues në shtëpi fëmijëve të tyre. Dy nga vendbanimet e familjes Assange, gjatë periudhës së udhëtimeve dhe zhvendosjeve të vazhdueshme, kanë qenë Magnetic Island, një ishull shumë i vogël i konsideruar si trashëgimi kulturore disa kilometra larg Townsville dhe Byron Bay. "Pjesa më e madhe e fëmijërisë sime ka qenë e ngjashme me atë të Tom Sayer", ka deklaruar Assange në një intervistë për gazetën "New Yorker" "Unë kisha kalin tim, ndërtoja çerdhe për zogjtë dhe

më pëlqente shumë që të peshkoja. Më pëlqente shumë edhe të eksploroja vende të reja, të futësha në thellësitë e minierave të braktisura...".

Ai flet gjithmonë me ngrohtësi për fëmijërinë e tij në brigjet australiane. I tillë është edhe një artikull-opinion në një gazetë australiane, në të cilën Queensland cilësohet si një nga vendet që e

edhe sajtin e tij "Wikileaks", motoja e të cilit është: "Ne i hapim qeveritë". "Jam rritur në një zonë të Queensland-it, ku njerëzit flasin shumë hapur me njëri-tjetrin dhe i thonë gjërat troç. Janë njerëz që nuk u besojnë qeverive, duke e konsideruar qeverinë diçka lehtësisht të korruptueshme, që duhet mbajtur nën vëzhgim vazhdimisht. Ditët

dëshmi e asaj që mund të ndodhë kur politikanët e pengojnë median që të thotë të vërtetën", ka shkruar Assange disa orë para se të arrestohej.

"Të gjitha këto kujtime dhe impresione kanë qëndruar me mua. 'Wikileaks' u krijua duke pasur parasysh këto vlera bazë. Ideja u konceptua në Australi dhe në mbështetje të saj u ven-

Në shtator të vitit 2009, zonja Assange shkroi rreth kohës së qëndrimit në Magnetic Island, në një ditar të saj.

"Emri im është Assange. Kam jetuar në këtë ishull tre herë. Për herë të parë, në vitin 1971, si mama beqare, me djalin tim të vogël, Julian. Kisha marrë me qira një shtëpizë të vogël për 12 dollarë në javë në

bënë që të reflektonte për të vërtetën dhe transparencën dhe ku i lindi ideja e parë për të krijuar

e errëta të korrupsionit në qeverinë e Queensland-it para nisjes së hetimit të Fitzgerald janë

dos që të përdorehin teknologji të reja, në një mënyrë për të mbështetur të vërtetën".

Picnic Bay. Jetoja gjatë gjithë kohës me rroba banoje, si banorët e ishullit që ishin me

veshje shumë të lehta dhe gjatë gjithë kohës qëndroja me femijën tim dhe me mama të tjera të ishullit. Në vitin 1976 u ktheva sërish me bashkëshortin e dytë. Jetova në Horseshoe Bay, në një fermë të braktisur, kurse herën e tretë kam ardhur sërish në këtë vend në vitin 1982 dhe këtë herë, përveç djalit të parë, kisha me vete edhe djalin tim të dytë. Më pas jam kthyer edhe si gjyshe, me të dashurin tim dhe jam shumë e dashuruar me ishullin, edhe pse më është dashur që të qëndroj gjithmonë për një kohë shumë të shkurtër”.

Sipas disa të dhënave në vitin 1970, ishulli ka pasur vetëm 500 banorë, ndërkohë që tani ka më shumë se 2000. Për rritjen e një femije është ndoshta vendi më i bukur dhe më i mirë që mund të imagjinohet, sepse njerëzit janë shumë të hapur, të çiltër dhe kanë gëzim për jetën. Nuk bëhet fjalë për krime dhe femijët janë të lirë që të shkojnë ku të duan dhe të kalojnë një femijëri zbavitëse. Prindërit mund të jenë të qetë, pa paranojat që kanë në

vende të tjera të botës për siguri në e femijëve. Kur Assange ishte 8 vjeç, prindërit e tij u divorcuan dhe e ëma nisi lidhjen me një muzikant, i cili më pas filloi që të abuzonte me të. Ajo e braktisi muzikantin, por u detyrua që ta merrte përsëri nga frika se mos i hiqnin nga kujdesi femijën e dytë, që e solli në jetë me të.

E kështu familja shkoi nga një vend në tjetrin, në varësi të punëve të prindërve. Zonja Assange i bleu të birit, në moshën 13-vjeçare, kompjuterin e parë për 600 dollarë. Ajo kujton më pas se Julian ishte një djalë shumë i zgjuar dhe i shkathët dhe kishte nevojë që të thellonte dijet, për më tepër në një vend që nuk kishte shumë gjëra për t'i ofruar. Po sipas rrëfimeve të mamasë së Julian, djaloshi tani e kalonte gjithë kohën me kompjuterin e tij të ri, me të cilin nuk ndahej as kur flinte. Për Julian kjo ishte dhurata më e bukur që mund t'i bënin, sepse e kishte pasur pasion që në femijëri. Me kalimin e kohës, Assange u zhvendos në Melburn, së bashku me familjen

dhe që në atë kohë, kishte filluar që të njihej si një njeri shumë i zoti me kompjuterët kryesisht për sa i përket programimit. Ishte kjo edhe periudha kur ra në dashuri me një vajzë 16-vjeçare, ndërsa ai ishte vetëm 19 vjeç. Po atë vit u martuan dhe sollën në jetë një djalë me emrin Daniel, që sot është 20 vjeç.

Eksperimentet e Assange me kompjuterët tërhoqën shumë shpejt vëmendjen e policisë. Në vitin 1991 ai u kap nga autoritetet pasi së bashku me disa shokë kishte arritur që të futej në terminalin kryesor të kompanisë kanadeze të telekomunikimeve dhe u dënua me 31 akuza për hyrje të paligjshme në rrjet. Në të njëjtën kohë e shoqja e la, duke marrë me vete djalin e vogël. Assange nisi kështu një betejë të gjatë për të marrë të birin, Danielin ndërkohë që priste edhe vijueshmërinë e procesit gjyqësor në lidhje me akuzat që i bëheshin. Kur procesi përfundoi në vitin 1995, ai u cilësua fajtor për 25 akuza dhe arriti që të shmangte burgun me kusht që

të mos e përsëriste më të njëjtin gabim.

Në atë kohë gjykatësi tha: “Nuk ka asnjë lloj prove në favor të akuzave për një ndërhyrje të qëllimshme në rrjetin e kompanisë. Kjo të çon në përfundimin se ka qenë thjesht një kënaqësi profesionale për Assange dhe shokëve të tij dhe si pasojë ai lirohet me kusht që të mos e përsërisë këtë ‘krim’”.

Por ajo që e bëri me të vërtetë Julian që të thindej i tëri ishte beteja legale për marrjen e të birit. Nga një djalosh me flokë kafe, ai u shndërrua në një djalë me flokë të bardha borë, siç e kemi parë shpesh kohët e fundit para se t'ua ndryshonte ngjyrën për shkak të fshehjes. Të paktën këtë e ka thënë vetë Assange për një gazetë para disa kohësh. Në vitin 1999, Julian arriti që të merrte leje për të parë dhe për të qenë me të birin, por kjo i kushtoi shumë shqetësime atij dhe së ëmës. “Mendoj se pasi gjithçka mori fund, përfundova me çrregullime stresi post-traumatike, sepse ishte si të dilje nga një luftë. Ti

nuk mund të komunikosh me njerëzit e tjerë në një mënyrë normale dhe këtë problem e kam pasur për shumë kohë”, deklaroi Assange.

Më pas ai ka udhëtuar shumë në Azi, ku ka punuar në një sërë fushash të ndryshme, përfshi konsulentin e sigurisë, në gazetari dhe më pas ndërtoi edhe një kompani IT të tijën. Ndërkohë përpiquej që të bënte para për të mbështetur financiarisht të birin. Në moshën 20-vjeçare shkoi në Melburn për të studiuar matematikë dhe fizikë. “Wikileaks” e themeloi në vitin 2006, që në fakt ishte një sajt në të cilin ai u ofronte mundësi të gjithë njerëzve që të hidhnin materiale komprometuese.

Në një tjetër intervistë, ai ka deklaruar se ka bërë një jetë të gjerë intelektuale dhe se është i zoti në shumë gjëra e se shpreson që të realizojë të gjitha planet që ka. Për momentin ajo që Assange duhet të urojë të ndodhë, si parakusht për të vënë në jetë plan.

Wikileaks dhe Dick Marty

Në Shqipëri është folur më pak se kudo për WikiLeaks, por është folur e debatuar megjithatë mbi kundërthëniet e aktit të Assange. Të tjera dokumente që pritet të dalin edhe mbi Shqipëri-ndoshta do ta rindezin debatin, por ky tashmë është eklipsuar nga raporti i Dick Marty-t me akuzat mbi krimet e UÇK-së, me në krye Hashim Thaçin, në mbarim të luftës në Kosovë, si dhe mbi kapjen e shtetit nga krimi i organizuar atje, ashtu sikurse edhe për mosbashkëpunimin e qeverisë shqiptare për hetimin e akuzave ndaj Thaçit e njerëzve të tij. Të dy ngjarjet duken si krejt pa lidhje me njëra-tjetrën, por kanë disa pika interesante kontakti, sipas meje. Së pari, pasi të dyja kanë të bëjnë me informacione që i jepen publikut mbi atë se çka bëjnë të pushtetshmit, ndonëse debati mbi Assange është më i komplikuar, do të thojë, pasi veprimi i tij nuk vjen nga institucione në pushtet që japin informacion mbi pushtete të tjera, si raporti i Dick Marty-t. Së dyti, kanë lidhje me njëri-tjetrin, sipas meje, sepse ato që ka zbuluar Assange, në një farë kuptimi na tregojnë se çfarë ndodh në prapaskenë derisa gjërat dalin në skenë, siç doli Marty, por edhe pse nganjëherë ato nuk dalin asfajë në skenë.

Personalisht bëj pjesë ndër ata që, ndonëse njohin faqet e rrezikshme të aktit të Assange,

e konsiderojnë pozitive punën e WikiLeaks, pasi e shoh si një akt që e ndihmon demokracinë, duke u dhënë më shumë pushtet njerëzve në kontrollimin e përfaqësuesve të vet. Tek e fundit, demokraci do të thotë pushtet i popullit dhe, nëse pranojmë se një instrument i rëndësishëm i pushtetit është zotërimi i së vërtetës, atëherë në sa më shumë mendje të jetë e vërteta, aq më shumë demokraci kemi; kurse në sa më pak mendje të jetë kjo, aq më pak demokraci kemi. Thënë kjo, duhet shtuar se, sigurisht, ashtu sikurse ndodh me demokracinë në përgjithësi, kjo situatë nënkupton edhe më shumë kompleksitet, prandaj dhe më shumë vështirësi menaxhimi - shpesh ky menaxhim krahasohet me atë si të bësh muzikë me një orkestër dhe jo me një instrument të vetëm. Dikush do të thotë se një shtet si SHBA-ja nuk mund të konsiderohet si një shtet që vepron kundër interesave të popullit të vet, prandaj s'ka pse të zbulohen gjëra që ai shtet, për të mirë të popullit të vet, i gjykon se duhet të jenë sekrete. Ashtu është, por edhe s'është. Së pari, pasi duket ende e largët, në mos e paarrtshme, dita kur shtetet do të realizojnë atë idealin kur të konsiderohen se gëzojnë besim të plotë për të mos u kontrolluar nga qytetarët e tyre. Ndoshta ai lloj shteti do t'i përkiste një tjetër lloj sistemi nga ky që sot e quajmë demokraci, e cila është

e bazuar mbi qasjen antropologjike që e konsideron njeriun si të papërsosur, madje me pririje për të abuzuar me pushtetin, prandaj dhe duhet kontrolluar. Së dyti, pasi botimi i këtyre dokumenteve edhe pse mund të jetë kundër interesave të shtetit e popullit amerikan, mund të jetë në favor të interesave të popujve të tjerë, pasi dihet përsëri se nuk e kemi arritur ditën kur të gjithë shtetet të punojnë në harmoni me njëri-tjetrin për të mirën e të gjithë popujve të tyre. Ka pasur jo pak raste kur interesat e shtetit amerikan, që mund të kenë qenë (por edhe mund të mos kenë qenë) edhe të popullit amerikan, mund të jenë përputhur me interesat e pushtetarëve të vendeve të tjera, por jo me interesat e popujve të këtyre vendeve.

Këto konsiderata të përgjithshme mbi WikiLeaks i kam shprehur edhe më parë me median elektronike dhe nuk do të isha ulur të shkruaja sikur rasti të mos më sillte të lexoja një faqe të tërë të “Le Monde” me titull “Diktatura dhe Mafia e Azisë Qendrore” (14 dhjetor 2010), që u referohej materialeve të nxjerra nga WikiLeaks, i cili më tërhoqi vëmendjen në mënyrë të veçantë e më bindi edhe më fort për dobishmërinë e kurajos së Assange. Dhe nuk është se e nxora këtë përfundim pa lidhje me realitetin shqiptar. Përkundrazi, pikërisht në lidhje me të, madje dalja e raportit të Marty-t në të njëjtën kohë sikur ma ilustroi atë që po mendoja. Le të shpjegoj me pak rreshta se çfarë shkruante “Le Monde” bazuar mbi dokumentet e WikiLeaks: Fil-

lonte me materiale të Ambasadës Amerikane në Baku të Azerbajxhanit. “Interlokutor qendror dhe prioritar për SHBA-në” e cilëson ambasadori në një dokument të vitit 2008 këtë vend; “aleat në luftën kundër terrorizmit”, “partner vendosmërisht laik dhe pro amerikan në një zonë të kërcënuar nga islami radikal”. Por, vini re, nga ana tjetër, ai raporton edhe për mungesë të demokracisë dhe korrupsion e abuzime të mëdha të pushtetit në Azerbajxhan. Në një telegram të vitit 2009, ambasadori flet për presidentin Ilham Aliev, duke e quajtur Majkëll Korleone (padrinoja i famshëm i filmit me famë) për të cilin thotë se me të huajt paraqitet si një kozmopolit, kurse brenda vendit po bëhet gjithnjë e më autoritar. Në dokumentet për Uzbekistanin, protagonistet na del e bija e Presidentit të vendit, Karimova: “një person i etur për para e për pushtet, që përdor të atin për të shkatërruar biznesmenët e tjerë që i dalin në rrugë.” Lidhur me Kazakistanin, ambasadori amerikan atje raporton një bisedë që ka bërë gjatë një darke kokë me kokë me një drejtues të lartë kazak, i cili i ka thënë: “Kapitalizmi - siç e quani ju ekonominë e tregut - do të thotë shumë para. Dëgjoni mua, të gjithë ata që kemi lart janë të marrë fund. Janë të marrë fund për shkak të mentalitetit sovjetik që kanë; janë të marrë fund edhe për shkak të teprimeve korruptive të kapitalizmit. E dini ç'thonë? Përderisa edhe ata të Goldman Sachs fitojnë 50 milionë dollarë në vit dhe udhëheqin pastaj ekonominë amerikane, ç'ndryshim ka me këtë që bëjmë

ne këtu?” Kurse lidhur me Kirgistanin, “Le Monde” shkruan se atje ka një bazë amerikane në të cilën rifreskohen trupat e Afganistanit. Aty ka pasur trazira të mëdha kohët e fundit, që kanë sjellë edhe vdekjen e shumë personave, për të cilat është akuzuar edhe i biri i presidentit Bakiev, një njeri i fuqishëm në vend. Ambasadorja amerikane ha një drekë të përzemërt me këtë njeri, gjatë së cilës ky i flet për makinacionet e rusëve - sipas lojës që ka bërë edhe i ati për të përfituar nga të dy palët. Por ambasadorja nuk e ha sapunin për djathë: “Malinj i shkollluar mirë” e quan këtë personazh në raportin që dërgon, por ndërkaq shkruan: “Nëse marrëdhënia me këtë njeri do të trajtohet me kujdesin e duhur, ne mendojmë se mund të nxjerrim përfitime prej saj” - paçka se në analizat që i dërgohen Departamentit të Shtetit shkruhet edhe se “korrupsioni i gjithëpërhapur në të gjitha nivelet e qeverisjes është pengesë për zhvillimin ekonomik.”

Mua më duket se mjafton një “NO COMMENT” për t'i mbyllur këto radhë. Besoj se nuk ka shqiptar në Shqipëri e në Kosovë - nuk e kam fjalë për ata që janë në pushtet, por për shumicën që vuan prej pushtetit - që, duke lexuar këto që shkruan “Le Monde”, mbështetur mbi dokumentet e WikiLeaks, të mos nxjerrë përfundime të mençura për vendin e vet dhe të mos falënderojë për këtë edhe guximin e Assange.

FATOS LUBONJA

Kur lufta brenda llojit quhet disidencë

Nga Ardian NDRECA

A kanë ndryshue shpirtnisht disidentat e Bllokut në vitet e burgimit apo të internimit?

Ka gjasë që burgu dhe internimi t'i ketë ndërgjegjsue

ndaj njeni-tjetrit dhe ndaj gjithë frymorëve në përgjithësi. Nji pjesë e tyre kishte mbarue ndonji gjimnaz në kohë të monarkisë e fill mbas luftës kishte krye kurse dhe shkolla në Jugosllavi dhe në BRSS. Kurse pjesa ma e madhe ishin gjysmë-analfabetë dhe gjysmë-njerëz të ardhun prej krahinave ma të humbuna, ku qytetnimi nuk kishte kalue as aq sa nevojitet për me më-sue gjanat ma thelbësore – këta të fundit kishin shumë ma tepër arsye me ruejt postet e fitueme me gjak.

Padyshim që e drejta me jetue në Bllok ishte fitue me gjak; Ma së shumti me gjak shqip-

ishin e vetmja gja që funksiononte si meçik në Shqipninë e Enver Hoxhës qysh prej vitit 1945 e këta, vetëm në vitet '60 apo në vitet '70 e mësuen këtë gja! Edukimi komunist ishte nji gja e neveritshme, por riedukimi ishte nji mjerim i vërtetë.

E pra zona mes edukimit dhe riedukimit përcaktohej prej humorit të nji funksionari me xhakëtë gjithmonë demodé apo prej nji operativi që kishte vetëdijen e nji qeseri, prej nji kryetari Fronti apo prej nji spiuni të padukshëm që firmoste nji letër dhe shkatronte nji jetë. N'ato vite marria ishte ba kujdestarja e arsyes, tue e ndryshue kështu cilsinë e vetë

terrorizuen shqiptarët – patën mundësinë me përfundue me ceremoni në burgjet komuniste. Këto ishin rastet kur ato burgje kryenin me të vërtetë funksionin e tyre natural.

Megjithatë, ata në burgje nuk përfundonin pse urrenin komunizmin apo pse ishin mërzi të me mësimet e Marksit apo të Leninin, përkundër, shumica e tyre e deshtën Marksit dhe Enverin deri në fund. Asnji prej tyre nuk përfundoi në burgje pse vërejtji tek komunizmi nji sistem shtazor që vorfnoi vendin dhe shkatërroi shqiptarin, por thjesht pse mbrenda llojit shpërthente tash e parë nji ritual spastrues primitiv. Për me e ruejt të shëndetshme Partinë nga kolera herë mbas here digjeshin disa dordoleca. Por edhe ata që digjeshin për me afirmue higjienën e Partisë nuk ishin as shenjtën e as filantropë të shqiptarëve. Ndonji sish, që ushqente trille (velléités) letrare, deshti me ia lanë «fajin» e burgimit letërsisë që kishte shkruet. Por po të lexohet sot ajo palo letërsi të çohen flokët përpjetë prej idiotsinave të skematizuese me talent aparatçikut. Po të kishin përfundue me të vërtetë në burg për arsye të letërsisë së tyre, nuk do t'i kishte dënue Enver Hoxha por Klioja, Melpomeni, Eratoja apo ndonji muzë tjetër.

Disidentat e Bllokut kanë besue tek Partia derisa u ka leverdisë, kanë rrahë shuplakë derisa u janë çue duert gjak, dhe s'kanë ndejt asnjherë pa ngritë dorën për me çue drejt pushkatimit apo drejt internimit njerëz të pafajshëm. Kjo asht arsyeja pse sot mbeturinat e shqiptarëve të nji makthi shumëdekadash nuk janë të besueshëm për shoqinë civile as kur flasin për të kaluemen dhe as kur mendojnë për të ardhmen. Intervali mes Shqipnisë së vërtetë dhe monstrës që ata drejtpërdrejt apo zhdrejtazi krijuen nuk mund të mbushet me banalitetet e bezdisshme që tregojnë sot.

A kanë ndryshue shpirtnisht disidentat e Bllokut në vitet e burgimit apo të internimit?

Zemra e njeriut nuk mund të shqyrtohet lehtë, por ka gjasë

që burgju dhe internimi t'i ketë ndërgjegjsue rreth idesë çnjerëzore që u dha pushtet, rreth tmerrit që ata dhe familjet e tyre i shkaktuen shumicës së shqiptarëve, rreth padrejtësisë së privilegjeve që gëzuen për vite me radhë... Ndoshta ky ndërgjegjsim ka ndodhë, mbasi nuk duem me besue se sot gjithë mllefi i tyre asht vetëm pse nuk mujtën me e çue deri në fund rrugën me privilegje ku rastësia historike (dhe jo intelijenca, talenti apo meritat) i kishte katapultue.

Për me e kuptue se populli shqiptar asht popull i mirë, nuk mjafton vetëm me shkue e me rrëmue dokumentat e vërteta ku tregohet se nji pjesë e kuislingëve shqiptarë dhe nji pjesë e njerzve të thjeshtë shpëtuen hebrejnt. Mjafton me pa sesi mbas ramjes së komunizmit gati asnji prej atyne që nga Jugu në Veri vuejtën padrejtësisht dhe qenë viktima të terrorit komunist për dekada, nuk shkuen me ua shkrepë në lule të ballit shokut Ramiz, shokut Aranit, shokut Hekuran, shoqes Nexhmije... që e meritonin plotësisht nji gja të tillë. Ky asht jo vetëm ndryshimi mes qytetnimit dhe barbarisë por dhe treguesi se hakmarrja politike ishte tipar i ideologjisë komuniste, e ky tipar themelor i saj i krijoj nji disidencë të rreme en bloc – krijoj gogsimat e nji darke makabre ku të ftuemit e nderit përfunduen tue hangër njeni-tjetrin.

Si mund të trajtohet si shfaqje disidencë fakti që ndonji prej tyre jetonte si viveur në nji kohë që populli rrinte në radhë? Çfarë disidencë asht me mbajtë flokët e gjatë në nji vend ku rrena i kishte kambët ma të shkurta se kurrkund tjetër në botë? Për me e kuptue se populli shqiptar asht popull i mirë, nuk mjafton vetëm me shkue e me rrëmue dokumentat e vërteta ku tregohet se nji pjesë e kuislingëve shqiptarë dhe nji pjesë e njerzve të thjeshtë shpëtuen hebrejntë Mbas ramjes së komunizmit gati asnji prej atyne që vuejtën padrejtësisht nuk shkuen me ua shkrepë në lule të ballit shokut Ramiz, shokut Aranit, shokut Hekuran, shoqes Nexhmije... që e meritonin plotësisht nji gja të tillë.

rreth idesë çnjerëzore që u dha pushtet, rreth tmerrit që ata dhe familjet e tyre i shkaktuen shumicës së shqiptarëve. Mund të quhej ndryshe edhe "disidencë brenda Bllokut", por Blloku mbetë gjithsesi nji metaforë e lidhun gjeografikisht me nji copë territori të kufizuem ku jetonin disa borgjezë shpirtvegjël të farkëtuem në momentet e çlodhjes prej "luftës së egër të kllasave".

Privilegjet, karriera, lufta për ekzistencë, rreziku që nji ditë mund ta pësonin – bante që ishkomisarë e komandanta partizanë, agjitorë dhe agjitore, njerëz të randomtë për nji shoqni normale - të ktheheshin në uj

tarësh. Por blloku nuk mbaronte mbrenda Bllokut. Ai ishte kudo ku kishte shqiptarë që prej adhurimit primitiv apo prej tmerrit (që asht nji ndjenjë ma njerzore) – i mbanin sytë kah Enver Hoxha dhe klika e tij e çmendun dhe gjakatare.

Blloku ishte kompaktësimi ideal i njerzve pa dyshime serioze. E megjithatë nji pjesë e tyre përfundoi në kampet e përqendrimit dhe në burgjet që ata vetë patën ndërtue me zell klasor. Vetëm atëherë diktatura e proletariatit iu duk diçka skandaloze - dëshmuen ata ma vonë - dhe burgjet shqiptare iu duken çnjerëzore. Çudi, burgjet dhe diktatura e proletariatit

jetës dhe tue ba që në pesë dekada bijtë e saj të shumoheshin në progresion gjeometrik. Nji progresion i këtitillë i shtynte me ia hangër kryet njeni-tjetrit, mbasi Natyra në squetsinë e vet lejon të keqen me qëllim që e keqja të hajë vetveten.

Si mund të trajtohet si shfaqje disidencë fakti që ndonji prej tyre jetonte si viveur në nji kohë që populli i thjeshtë rrinte në radhë qysh në ora 5 të mëngjesit për me marrë 2 litra qumësht? Çfarë disidencë asht me mbajtë flokët e gjatë në nji vend ku rrena i kishte kambët ma të shkurta se kurrkund tjetër në botë? Për vite të tana, kriminelat që me maskën e komunizmit në fytyrë

Real consideration of man, an important moment in our country's life

By Arjan Th. Kallço
Docent of "F. Noli"
University of Korçë

Considering man today on the basis of true, impartial and real criteria is one of the most immediate duties of our country. In all these years, blinded of political hatred between similar, democracy, at least, shouldn't accept such things, the consideration of man was equal to zero. We're considering every past with an unusual collective attack, just as if all the wrong came from the past, while it's a long time we've forgotten the attack to all the today's problems. Even when there's an attempt, it's suffocated by returning to the past. As if the past could raise again. Even if it could, for many similar sides, it was said that history repeats, may it never occur, the attack would always go against the system, the regime, people who represented it. So, attack the past so that you will be attacked when far away from today. The head of these deformations is politics, as always, as it cannot accept and make right consideration of man. Today we're hearing and reading about superlative considerations, as if everything goes fine in Albania and we're the old-time lighthouse enlightening the world. Yet, the latest joke is the enormous evaluation in schools and universities. By the beginning of the year, the University of Tirana makes an initiative delivering forms, which were then filled by students. It seems like the mentality of dossiers is still fresh in men's minds, those who have never

considered good man. Then, the news was spread all around, after the forms were filled, docents had failed.

Is such an evaluation necessary? I have many reasons to think that docents shouldn't be considered and evaluated in this way. But, it appears like there's something wrong even in electing, that's why files are ready.

Firstly: the hard situation in the country, still because of politics, points out the fact of the docents' files to use them, when civil disobedience rises because of consciousness, if that will ever happen one day. I hope every one will be conscious one day that school has no political debts to pay, just a noble mission.

Secondly: can the student evaluate the docent?! I don't know from which evil mind this initiative comes, but it's really evil-minded, for the universities and their mission for knowledge and culture are kept in hostage. So, the university isn't given freedom to lead science and culture, but should accept the dictatorship of politics and its mad reformations. Let's just remember that the Ministry of Education changed again the graduation exams, right after the Prime Minister declared failed the reformation in education system. A conscious government should understand that when it fails in this sublime mission, it failed in the future of the country and the only way is to leave government in a civil way, without waiting until the end of the mandate.

Thirdly: docents are evaluated by students pressured by politically declared parents, so that the consequence of "their wrong" evaluation would be the right punishment.

Fourthly: the party's member within these universities would fear this evaluation and would respect the directives of their party, keeping this way the docents far from the numerous problems of this country.

Should such an evaluation be accepted? I met students who filled the form, and this wasn't done openly, but in secret, as they were really embarrassed, at least those who have consciousness. A docent might even consider servile the fear of an evaluation, or even maximal evaluation, but who is evaluating? It's his students, and madness is quite clear here. In Italy, at least at the university we've often visited, we did never hear about "such initiatives". There might be in another country, but it is hardly accepted, for docents are the cream of science and culture and not recommended for that work just as if they didn't deserve it. During my conversation with students, I refused such evaluation, for the only reason that I don't accept such an evaluation. It seems like neither other institutions would escape evaluation, which I would consider subjective, as we're used to evaluations made by

ignorant party members. May God help us...!

Let's hope others won't become prey of political instrumentalism like many predecessors whose evaluation takes only one side, that of the party, "either with us, or against us". Should we accept such an evaluation?

It is and it should be time for evaluations, but right ones and selection of the best, to worthily represent the country and institutions. I think such evaluations are like the Damocles' sword on docents' head, which

should keep silent and obey remote control, as if they were an instrument in politics' hands. If universities' presidents would accept such an evaluation, they would get even further from their independency and mission.

I believe in every institution with true intellectuals, where there's a long time they don't speak aloud, critics for country's problems should stop, yet they're suffocated in silence. Even those who swear they're different are just faking, considering themselves incorrigible,

speaking shameless, from the Olympus' top, easily given them by those who should consider man and it's work, they didn't deserve it. Even these ones were not evaluated as they should, for they shouldn't be where they are, but they might've been "lucky" in tragic way. Close political interests brought such evaluations during these last 20 years, so that the world doesn't stop wondering with the Albanian "wonders".

Who's going to make such an evaluation? There's no chance this might happen, for power thirst will prevail and the "disobedient" will always suffer it. This is the greatest shame on Albanian democracy and those who spoke about it until now. Systems change while mentality is the same, extreme and unchangeable, intolerable, traitorous, even when the European Community institutions make this disgusting joke abusing with aspiration of a country like Albania.

IN ALBANIA THE LAW IS MADE BY DRUG GANGS

In 1992, when the communist system was overthrown in Albania, the people dreamed about a free and democratic life. But there were the sons of communists who created bands and filled Albania with drugs. Drug gangs created links in every sector of the state and society, even killing those who worked for a normal state. This was also the case with the former police officer of the Rapid Intervention Force (FNSH) in the Prefecture of Shkodra, called Y.D, born on 14 May 1978. He had participated in several Cannabis Sa-

tiva destruction operations and was specialized, where he had also received a Stage Certificate from French Police Inspectors during the trainings. But the drug mafia, having the informants in the State Police, got data. Y.D had been in the red circle to be killed, for the reason of working honestly and refusing to cooperate with drug growers. So pressures began, and in 2006 he was forced to quit the job as a police officer, simply to save his life. But the heaviest threat comes on May 2015 from Marjan Nikë Rripa, who tells former police officer Y.D that he has destroyed a drug parcel, ruining his business. Finally, Rripa has defined two solutions to former police Y.D. He has told him to pay the damage each month until he recoups it, or the Kanun law will be respected, where he will kill him and his sons.

The laws of the Medieval Kanun of Lek Dukagjini are applicable even today in Albania. So, according to the Kanun, Rripa has isolated only Y. D. and his sons, that means they must stay inside and not to leave the Tower of Isolation. We learn that the former police started to move very carefully, but one day, exactly on 19 August 2015, around 15:00, in the "Vojo Kushi" neighborhood of Shkodra, near Radio Shkoder, former police officer Y.D and the drug grower Marjan Nikë Rripa have confronted each-other face-to-face. Rripa told him: "You are so brave to move in the city, do not respect the law of the Kanun, and do not stay locked inside" and pulled out the knife and stuck it to the left side, somewhere near the heart, to kill him. The witness at the scene was the citizen Gezim Çelepja. After

the grave incident, the criminal has fled calm, while the victim has ended up in the regional hospital of Shkodra, where lucky and thanks to the specialized care of doctors, there have been no problems for life.

The events went wrong, as although the criminal was denounced in the Prosecution and his file was transferred to the Shkodra District Court, he came up with a minimum penalty. After this incident, attempted murder, which shook the northern city, former police officer Y.D was forced to live hidden and there is time since no one knows his address. He has disappeared to save his life. Now his life and his sons have been introduced into the red circle to be killed.

The Editorial Office

Two wanted brothers are arrested, Spasi had shot with bullets on a van in Velipoja

With the finalization of the Exit operation, Shkodra police has managed to lighten the September 26th event in Velipoja, where a van was shot with firearm. In connection with this event, police arrested two brothers Edmond and Kristian Vushmaqi, 27 and 24 years old. According to blue uniforms, the two brothers are the authors of the event in the village of Mali Kolaj in Velipoja, where they fired at a van where the citizen Kastriot Mitaj, 42, was there. The two brothers were caught Friday morning in the village of Grizhe, Malesi e Madhe, in their relatives' apartment. Based on police investigations, the event has happened due to some weak motives, as earlier, the parties had had some conflicts together. Everything is suspected to have occurred after a quarrel that the parties had for a woman and

on the evening of September 26th, Kanto Vushmaqi with his two sons, already arrested, ambushed the van near the quarry of Mali Kolaj, shooting several times in his direction with automatic bursts. Luckily, there were no injuries, as favored by the darkness, the target left immediately, hiding in the forested area. The materials in charge of these citizens were referred to the Prosecutor's Office of the Shkodra Judicial District for the criminal act of murder in qualifying circumstances against two or more persons, remained in attempt, committed in collaboration and production and unlicensed possession of fire weapons and ammunition and hunting weapons, too.

The Editorial Office

Tirana: Powerful TNT explosion on the second floor of a palace

The explosion of a quantity of TNT around 4 AM yesterday has panicked residents of Dajti municipality in Tirana. According to reliable sources, the explosive substance was deliberately thrown by some people, aiming to kill the citizen Vladimir Kastriot Arapaj. The amount of 200 grams of TNT has exploded vigorously in front of the door of the person in word, on the second floor, entrance 1, No. 4 of Dajti municipality. Eyewitnesses have said that the explosion has been powerful and has awakened hundreds of families from sleeping, terrorized, but fortunately no people were

injured, but there was only material damage. Yesterday's blast follows frequent explosions that have been registered in Tirana, where many victims have been counted. We remind you of the explosion that took place long ago at the store of the father of the Defense Minister Saimir Tahiri and there are no punishment for the crime yet. From state police bodies that do not want to be identified, we learn that Vladimir Arapaj has long been threatened with life. For this reason, after the parliamentary elections in 2013, he has left Albania. Despite his departure from the country on August 29, 2014, people, still un-

identified, have burned his house, where yesterday they settled the TNT. As a consequence of the fire, all the materials of the apartment were burnt down and the flames were extinguished by the neighbors. The firefighters came about two hours later and said, "The fire is already extinguished, all good" and they did not even accept to issue a document about the event, with the justification that they did not have to intervene. Threats had arisen as a result of his political activity in the senior Democratic Party structures. According to the information we receive

from the leadership of the Democratic Party, Vladimir Arapaj has been an observer at the Voting Center no. 1801/1 in the 2013 parliamentary elections and in the local elections on 2015. As an observer, he was violated in both cases by the Socialist Party bands that had entered with force into the voting center and wanted to change the will of the people, where was also a physical collision to guard the vote. It is this difficult situation that has turned Albania into a mafia country, where the American ambassador Donald Lu has pointed some very serious accusations against the governors and MPs, reminding them that their watches cost more than the embassy cars and the money is not earned with salaries, but with smuggling.

The Editorial Office.

Marsi dhe shqiptaret

Sabir Krasniqi

Sipas shumë studiuesve eminentë të huaj e shqiptarë, siç janë: Meyr, Çabej etj, gjuha shqipe, më shumë se çdo gjuhë tjetër ballkanike, ruan emërtesat e lashta, të huazuara nga latinishtja, për ditët e javës e që kryesisht lidhen me emra planetësh që janë emërtuar sipas perëndive, siç janë: Marsi, Mërkuri, Saturni, Dielli dhe Hëna. Gjatë hulumtimeve që janë bërë për emrat e ditëve të javës në gjuhën shqipe, është ardhur deri te presupozimi se në shqipen e lashtë java ka filluar me të martën (Çabej), pra, Marsin - perëndinë e luftës, që lë të nënkuptohet se Marsi mund të ketë qenë edhe perëndi e shqiptarëve. Kjo ka shumë të ngjarë të jetë kështu, pasi që edhe në kalendarin e vjetër romak viti fillonte me 1 mars.

Sipas shumë studiuesve eminentë të huaj e shqiptarë, siç janë: Meyr, Çabej etj, gjuha shqipe, më shumë se çdo gjuhë tjetër ballkanike, ruan emërtesat e lashta, të huazuara nga latinishtja, për ditët e javës e që kryesisht lidhen me emra planetësh që janë emërtuar sipas perëndive, siç janë: Marsi, Mërkuri, Saturni, Dielli dhe Hëna. Gjatë hulumtimeve që janë bërë për emrat e ditëve të javës në gjuhën shqipe, është ardhur deri te presupozimi se në shqipen e lashtë java ka filluar me të martën (Çabej), pra, Marsin - perëndinë e luftës, që lë të nënkuptohet se Marsi mund të ketë qenë edhe perëndi e shqiptarëve. Kjo ka shumë të ngjarë të jetë kështu, pasi që edhe në kalendarin e vjetër romak viti fillonte me 1 mars.

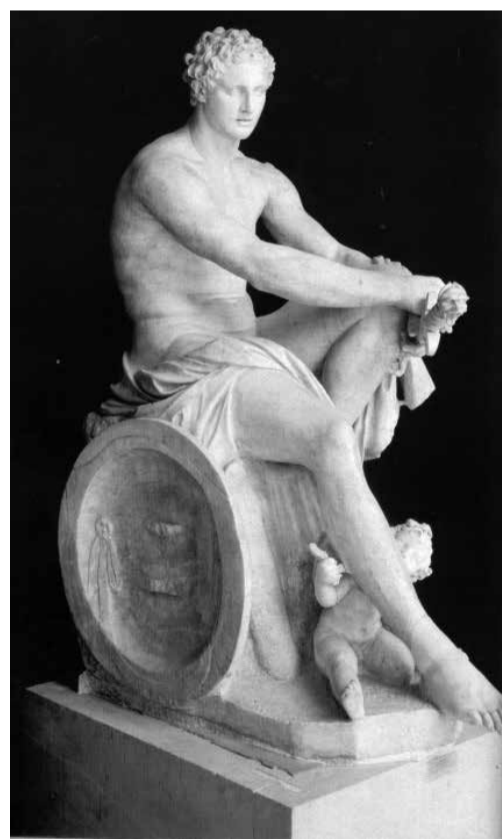
Deri tek ky përfundim është arritur gjatë përpjekjeve për shpjegimin e ditëve të javës: e enjte dhe e premte. Meqë ditët e tjera kanë huazime të lashta latine si: e diel - dies Solis „dita e Diellit“; e hëne - dies Lunaea „dita e Hënës“; e martë - dies Martius; e mërkurë - dies Mercuri; e shtunë - dies Saturni, ditët e enjte dhe e premte, me suksesin - te, dalin më të errëta për shpjegim.

MARSI - PERËNDIA E LUFTËS TEK ROMAKËT E VJETËR

Emrin e enjte, Mjeda e krahason me greqishten e vjetër, ené - „e treta ditë, dita e pasnesërme“ si një numëror rreshtor. Këtë version e pëlqen edhe Çabej si më të arsyeshëm, më të afërt dhe më të mbështetur nga të gjitha krahasimet tjera, edhe për faktin se ditët e javës edhe në shumë gjuhë tjera indoevropiane shënohen shpesh me numërorë rreshtorë, si: s.kr. vtornik „e martë“ (e dyta), četvrtak „e enjte“ (e katërta), petak „e premte“ (e pesta); gr. e re: dheftera „e hënë“ (e dyta), triti „e martë“ (e treta), detarti „e mërkurë“ (e katërta) etj. Kur të

krahasohen edhe emrat e muajve, gjithashtu me prejardhje latine, september „shtator“, octomber „tetor“, november „nëntor“, december „dhjetor“ që janë emërtuar sipas numërorëve rreshtorë: i shtati, i teti, i nënti, i dhjeti, si rrjedhojë e muajt të parë të vitit, që në periodën romake fillonte me 1 mars, atëherë supozimi i mësipërm se java te shqiptarët e lashtë do të ketë filluar të martën, dhe se krye-Hyji shqiptar do të ketë qenë Marsi, është i plotkuptimtë.

Emërtimin Mars e hasim në dy kuptime: te grekët, që e identifikuan me perëndinë e

tyre të luftës - Ares, dhe tek romakët, të cilët në fillim e njihnin si perëndi të vegjetimit të tokës e të maleve, e më vonë si perëndi lufte. Prandaj, edhe fillimi i vitit tek romakët fillonte me muajin mars, me 1 mars, në muajin e ekunikosit (barasnatës) të pranverës, në muajin e ringjalljes së natyrës, që marrë realisht, është shumë më e natyrshme sesa fillimi i viti, sipas kalendarit të krishterë, me 1 janar.

Ndërsa emërtimi i Marsit me emra zotërash lufte, ka të bëjë me ngjyrën e kuqe që posedon ky planet. Për njerëzit e lashtësisë kjo dukje e kuqe e tij lidhej me forca të panjohura që zakonisht posedonin fuqi të mëdha mbinatyrore. Pasi ngjyrë të kuqe ka edhe zjarri dhe gjaku, ky planet merrej si simbol i luftërave, shkatërrimeve, djegieve etj. Dhe, po të shfletohet kronologjia botërore e krizave të luftës, dallohet qartë

se shumica e sulmeve është ndërmarrë mu në muajin mars! Po i përmendim vetëm dy rastet më të fundit: sulmi i përbashkët i SHBA-së dhe britanezëve ndaj Irakut që filloi më 20 mars të vitit 2003, si dhe sulmi terrorist që ndodhi me 11 Mars 2004 në kryeqytetin e Spanjës, Madrid, ku vdiqën qindra dhe u plagosën mijëra vetë. Por, ne do ta pasqyrojmë këtu vetëm një historik të shkurtër të historisë sonë që ka lidhshmëri me fillimin e luftërave dhe kryengritjeve të armatosura në muajin mars:

- Më 27 mars 1881, qeveria e Stambollit dhe ajo e Athinës nënshkruan marrëveshjen e re kufitare, që i mundësoi Portës së Lartë veprime ushtarake ndaj autonomisë shqiptare. Po në atë muaj, ajo organizoi një ekspeditë ushtarake të përbërë nga 40 batalione në krye me Dervish Pashën që sulmuan forcat tona në krye me Sulejman Vokshin.

- Më 18 mars 1908 forcat turke, pas vrasjes së komandantit turk të xhandarmerisë në Gjirokastër, nisën ekspeditën ushtarake kundër luftëtarit të lirisë, Çerçiz Topulli, që njihet si Lufta e Mashkullores.

- Më 24 mars 1911 filloi kryengritja e madhe e udhëhequr nga Dedë Gjo Luli që shumë shpejt u shtri në gjithë Malësinë e Shkodrës. Pas dy javë luftimesh të suksesshme, ata arritën që më 6 prill, ta ngritin flamurin shqiptar në majën e Bratilës së Hotit.

- Më 22 mars 1913, Konferenca e Ambasadorëve në Londër, vendosi të copëtojë rëndë trojet shqiptare duke shkëputur nga Shqipëria gjithë Kosovën dhe Çamërinë si dhe viset tjera shqiptare, si: Tetovën, Dibërën, Gostivarin etj, që pati si pasojë kryengritje të shumta të armatosura.

- Më 7 mars 1914, arriti në Durrës, si princ i Shqipërisë, gjermani Vilhelm Vid, i zgjedhur nga fuqitë e mëdha në Konferencën e Ambasadorëve në Londër.

- Më 7 mars 1919, delegacioni i qeverisë shqiptare që shkoi në Konferencën e Paqes, që u mbajt në Paris (1919-1920), ia paraqiti kësaj konference propozimin që në krahinat shqiptare që kishin mbetur jashtë kufijve të vitit 1913, të vendoseshin forcat e SHBA-së për t'i administruar ato (90 vite më vonë forcat e NATO-s, të udhëhequra nga SHBA-ja, u vendosën në Kosovë).

- Në mars 1920, u krijuan disa komitete të „Mbrojtjes kombëtare“ për çlirimin e krahinave të pushtuara nga Italia dhe Mbretëria Serbo-Kroate-Slllovene. Disa muaj më vonë filloi sulmi i kryengritësve shqiptarë në krahinën e Vlorës që së shpejti u shndërrua në një kryengritje të të gjithë popullit shqiptar.

- Më 25 mars 1939, qeveria italiane ia paraqiti Ahmet Zogut një traktat për nënshkrimin e Shqipërisë. Dy javë më vonë trupat fashiste italiane sulmuan Shqipërinë.

- Më 11 mars 1981, në kryeqytetin e

Kosovës, Prishtinë, filluan demonstratat e studentëve për lirinë e popullit shqiptarë të Kosovës dhe të viseve tjera shqiptare në Jugosllavi e që u përhapën në shumë qendra të tjera të Kosovës, si më 26 mars në Prizren etj.

- Më 23 mars 1989, Kuvendi i Kosovës, me direktiva nga Serbia, miratoi amendamentet kushtetuese nëpërmjet të cilave u hoq plotësisht subjektiviteti politik dhe ekonomik i Kosovës. Popullata shqiptare e revoltuar nga kjo tradhti (meqë prej 136 delegatëve shqiptarë në këtë kuvend, vetëm dhjetë prej tyre refuzuan këtë miratim) vërshoi rrugët me demonstrata masive që u shuan me gjak nga okupatori serbomadhi.

- Më 26 mars 1990, populli i Kavajës, për herë të parë, pas një periudhe të gjatë nën regjimin komunist, mori guximin dhe shpërtheu në një demonstratë të fuqishme antikomuniste, që u shtyp me dhunë, por që ndikoi dukshëm në ndryshimet pluraliste në Shqipëri, të cilat pasuan një vit më vonë.

Adem Jashari

- Më 5 mars 1998, forca të mëdha ushtarake-policore serbe rrethuan Prekazin legjendar. Epiqendër ishin kullat e Jasharajve ku u zhvilluan luftime të rrepta për tri ditë e net rresht mes forcave të UÇK-së, të udhëhequra nga Komandanti Legjendar, Adem Jashari, dhe makinerisë së rëndë serbe. Në këto luftim ra heroikisht komandanti, Adem Jashari, dhe 47 anëtarë të tjerë të lagjes Jasharaj.

- Më 24 mars 1999, NATO filloi sulmet ajrore mbi ushtrinë, policinë dhe forcat paramilitare serbe, si kundërpërgjigje ndaj dhunës dhe masakrave që zhvillojnë ato mbi popullatën shqiptare dhe, pas tre muaj bombardimesh, e detyroi Beogradin të kapitullojë dhe e detyroi atë që t'i tërheqë të gjitha forcat e armatosura nga Kosova.

- Më 17 mars 2004 shpërthyen trazirat në Kosovë ku humbën jetën me dhjetëra dhe u plagosën me mijëra protestues. Shkaktar i këtyre trazirave ishte mbyjtja e tre fëmijëve shqiptarë nga fshati Çabër në lumin Ibër, si pasojë e kërcënimit dhe ndjekjes nga ekstremistët serbë, si dhe bllokimi i aksit rrugor Prishtinë - Shkup në Çagllavicë, po ashtu nga ekstremistët serbë.

- Më 8 mars 2005 Kryeministri i Kosovës dhe luftëtari i lirisë Ramush Haradinaj, bashkë me dy bashkëluftëtarë të tij, akuzohet nga Tribunali i Hagës për krime lufte, dhe me 9 mars 2005, ai shkon vullnetarisht në Hagë.

A është kjo lidhshmëri reale, që besohet edhe nga popujt e lashtë, të cilët mu për këtë edhe e kanë emërtuar Marsin me emra zotërash lufte, apo është kjo vetëm rastësi? Pyetje që hapë debate e polemika të shumta! Përgjigjja, megjithatë, mungon!

